

Західне Українське Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

3 (93) | 2007

Що Слово Боже говорить про хрищення Духом Святим?

стор. 4

45-й з'їзд

Західного Українського
Євангельсько-Баптистського
Об'єднання, США

стор. 22

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Духовно-будуюча стаття

Що Слово Боже говорить про хрищення Духом Святим? 4

Журнал "Баттист"

Бібліотека проповідника

Роль Духа Святого в житті християнина 7

Ігор Завірюха

Гріхи проти Духа Святого 9

Сергій Почапський.

Життя церков об'єднання

...весілля справляли в Санта Барбарі..... 13

Фаїна Бородіна

Відвідини церков..... 14

Місія "Добрий Самарянин"

Звернення до братів та сестер..... 23

Бог вірний в усьому..... 24

Володимир Савич

Репортаж
із Єгипту

стор. 19

Життя сповнене
Сили Духа Святого

стор. 10

Сторінка для сестер

...Я ніколи не думала, що в свої 33 роки я зможу зустріти смерть... 26

Галина Мельник

Християнська сім'я

"Любий, я хочу вбити нашу дитину" 28

Наталія Корназевич

Західне Українське Євангельсько-Баттистське
об'єднання, США

ВІСНИК
духовно-просвітницький інформаційний журнал
ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА

Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА

тел. (253) 335-7124,

e-mail: music5tanya@yahoo.com

Літературний редактор:

Наталія КОРНАЗЕВИЧ

тел. (253) 266-8367,

e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США
та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:**

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
та країнах СНД:**

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,

e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth

37603 28th ave. S

Federal Way, WA 98003 USA

fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.
річна ціна з пересилкою становить - \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

**ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ
ПОЖЕРТВАМИ:**

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету ____07. формат
84x106/16. Бумага Velart. Друк офсетний. Усл. печ. л. 8.
Усл. кр.-отт 16. Уч.-изд. л. 2,8. Кількість 1500 прим.
Віддруковано: _____

Шановні друзі!

Шановні читачі, мир Вам!
Перед вами черговий випуск нашого журналу "Вісник Правди". Розпочинаючи свою другу книгу, євангелист Лука відобразив останні хвилини перебування Ісуса Христа на Землі серед Своїх учнів. Останні слова, останні напучування. Ці слова — це приємні слова, котрі здібні навіть і в часи розлуки вселити надію та радість в серця: "Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та Самарії, та аж до останнього краю землі."

Ці слова також були потіхою і нашого спілкування на 45-му з'їзді Українських Баптистських церков Західного узбережжя Америки. І тема нашого свідоцтва та спілкування на сторінках даного випуску: "Життя сповнене сили Духа Святого". Нехай Господь рясно поблагословить кожного з вас, шановні читачі, Своєю присутністю, та наповнить силою Духа Святого для життя, свідоцтва і служіння на ниві Господній.

Редакція журналу в оновленому складі також щиро вітає усіх вас. Посаду відповідального редактора на сьогодні прийняв брат Петро Чикеренда. Літературний редактор — Наталка Корназевич і редакція — це брати та сестри, котрі ведуть конкретні рубрики журналу та готують відповідний матеріал. В більшості церквах нашого об'єднання ми маємо місцевих кореспондентів, братів і сестер, котрі згодні допомагати освітлювати життя церков, за що ми щиро вдячні.

Шановні читачі, просимо і вас також включитися до праці над журналом. Будь-ласка надсилайте матеріали, статті, вірші, запитання. Допоможіть своїми питаннями по Біблії та із свого практичного християнського життя організувати ще одну рубрику "Запитуйте — відповідаємо". Чекаємо ваших листів. З повагою та любов'ю в Ісусі Христі,

Ігор Завірюха.

*У день святковий і яскравий
Ми згадуєм той славний час,
Як Дух Святий, — Господня слава, —
Обіцяний для людства здавна,
Зійшов на учнів з неба враз*

*І народилась Церква Божя,
З Христом заручена, свята.
Щасливим стане грішник кожен,
Бо врятуватись справді зможе,
Обмившись у крові Христа.*

*Вітаєм вас із Трійці святом!
Хай сповнить Дух Святий серця.
Радійте щиро, сестри, браття,
Спасіння хай ніхто не втратить!
Наш спадок — в вічних небесах*

Коли ставиш віруючому запитання: “Чи маєш ти Духа Святого?”, зазвичай відповідь буває тверда і певна: “Так, я вірю, що маю Духа Святого”. Але на запитання: “Чи хрищений ти Духом Святим?”, часто чуєш або: “Не знаю”, або: “А що це таке — хрещення Духом Святим?”

Це відбувається через те, що недостатньо вникаємо поперше: в себе, щоб розпізнати свідчення Духа, що ми — Його (Рим. 8:16), по-друге: — у вчення, щоб бути готовими дати відповідь будь-кому, хто потребує в нас звіту в нашому сподіванні (1 Пет. 3:15).

У запропонованій статті я маю, за допомогою Господа і на підставі Його Слова, дати відповідь на запитання: що означає хрещення Духом Святим? Насамперед прочитаємо всі місця зі Слова Божого, де говориться про хрещення Духом Святим.

У Євангелії від Луки Іван Христитель каже про себе: “Я хрищу вас водою, але йде ось Потужніший за мене, що Йому розв’язати ремінця від Його взуття я негідний, Він христитиме вас Святим Духом й огнем!” (3:16). Те саме читаємо і в Євангелії від Матвія: “Він буде христити вас Духом Святим і вогнем” (3:11). В Євангелії від Марка читаємо: “Я хрищив вас водою, а Він буде христити вас Духом Святим” (1:8). В Євангелії від Івана: “Хто христити водою послав мене, мені оповів: Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на Ньому, це Той, Хто христитиме Духом Святим” (1:33).

Отже, за свідченням усіх чотирьох євангелістів, Іван Христитель у своїй проповіді вказав на одну відмітну ознаку прийдешнього Месії: хрещення людей Духом Святим. Сам Господь, перед Своїм вознесінням, зібравши учнів, сказав їм: “Не відлучайтеся з Єрусалима, але чекайте обіцяного від Отця, що ви чули від Мене; бо Іван хрищив водою, а ви через кілька тижнів будете хрищені Духом Святим” (Дії. 1:4). Апостол Петро піс-

ля навернення Корнилія, котрий будучи язичником, отримав дар Святого Духа, каже: “Тоді згадав я слово Господа, як Він говорив: Іван хрищив водою, а ви будете хрищені Духом Святим” (Дії. 11:16). І також, ап. Павло в 1 Кор. 12:13 каже: “Усі ми одним Духом христилися в одне тіло... і всі напоєні одним Духом”

Постає запитання: “У чому ж полягає хрещення Духом Святим?” Хрещення Духом Святим є ні що інше як отримання віруючими “обіцяного від Отця” Духа, що Він говорив учням: “А коли Утішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене.” (Ів. 15:26). Отже, якщо віруючий отримав “обіцяного від Отця”, то він хрищений Духом Святим.

Отримання віруючими обіцяного Святого Духа в Слові Божому називається по-різному. Звідси відбуваються різні помилки людей, які невірно тлумачать Слово Боже. Читаючи його уважно, ми бачимо, в одних місцях отримання Духа

називається “хрещенням”, в інших місцях ця подія називається “сповненням Духа” (Дії. 9:17), “народженням від Духа” (Ів. 3:5-6), “помазанням” (2 Кор. 1:21, 1 Ів. 2:20), “зішестям Святого Духа” (Дії. 1:8) і т. д. Віруючі “напоєні” (1 Кор. 12:13), “запечатані” (Еф. 1:13, 4:30), “освячені” (2 Сол. 2:13, 1 Пет. 2:22).

Чи означає це, що віруючий повинен бути спочатку народжений від Духа, потім запечатаний, потім освячений Духом, потім має одержати заставу Духа, а далі — наповнитись Духом, потім помазаний, потім хрищений тощо.? Звичайно, ні! Усі ці вислови означають одну й ту ж подію, котра відбувається раз у нашому житті, коли ми, “як почули були слово істини, Євангелію спасіння свого, та в Ньому й увірували, запечатані стали Святим Духом обітниць — Еф. 1:13, 14. Духовно омиті Його кров’ю, ми запечатані (чи освячені, помазані, хрищені, тощо) обіцанням Святим Духом. Він приносить нам світло, радість, любов, і інші плоди

(Гал. 5:22). Він же свідчить духу нашому, що ми — Його діти (Рим. 8:16).

Як відбувається відродження?

Ми визнаємо, що відродження містить у собі два моменти: “народження від води”, тобто прийняття Слова Божого, і “народження від Духа”, тобто прийняття Духа Святого. Ми визнаємо також, що народження від Духа й хрещення Духом — одне й те ж. Постараємося тепер визначити точніше, що означає “народитися від води” і що “народитися від Духа”. Лжеучителі стверджують, що відроджений християнин може не мати Духа Святого, бо відродження відбувається від Слова Божого. Ми ж, баптисти, віруємо, що без отримання Духа Святого не може відбутися духовне відродження людини.

Щоправда, апостол Яків у своєму Посланні каже: “Захотівши, Він нас породив словом правди, щоб ми стали якимсь первопочиним творів Його.” (Як. 1:18). Також і Петро називає

віруючих відродженнями “бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного, Словом Божим живим та тривалим.” (1 Пет. 1:23). Але звідси ще не витікає, що відродження віруючого відбувається через саме лише слухання, прийняття Слова Божого. Це лише один із моментів у процесі відродження, одна із необхідних умов, без якої не може статися народження згори. Але саме по собі слухання, прийняття Слова Божого ще не ставить нас у число людей, “що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога.” (Ів. 1:13). Народжені від Бога — це ті, які народилися “від води і Духа”. “Від води” — прийняли Слово Боже, а “від Духа” — прийняли Духа Святого.

Цей подвійний процес відродження “від води і Духа” дуже наочно зображено апостолом Павлом у Посланні до Ефесян: “У Ньому й ви, як почули були слово істини, Євангелію спасіння свого, та в Нього й увірували, запечатані стали Святим Духом обітниці, Який є завдаток нашого спадку, на викуп здобутого, на хвалу Його слави!” (1:13-14). Апостол зазначив тут три моменти: почули, повірили, запечатані. Для того, щоб повірити, необхідно почути, а для того, щоб бути запечатаним, необхідно повірити. Усе разом — слухання Слова, віра, й отримання Святого Духа — є відродженням.

У Діях апостол Петро вказує ще на покаяння і хрещення як на умову отримання Святого Духа: “А Петро до них каже: Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім’я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!” (Дії. 2:38). Отже, весь процес відродження можна зобразити словами: — слухання, віра, покаяння, отримання Святого Духа (чи хрещення Духом Святим). Чи може статися відродження без прийняття Святого Духа?

У розглянутих вище місцях Слова Божого ми знаходимо достатньо визначену відповідь на поставлене питання. “Народжені від Бога” — це ті, які народилися “від води й Духа”. Розмова Ісуса Христа з Никодимом у цьому плані для нас особливо повчальна, і з незаперечною ясністю вказує на те, що відродження наше не може бути без участі і прийняття Святого Духа.

Пояснюючи Никодиму таємницю другого народження, Ісус вказує на Духа Святого як на винуватця цієї події у віруючому. На запитання Никодима: “Як може людина народитися, будучи старою?”, Ісус відповів: “Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла є тіло, що ж вродилося з Духа є дух.” (Ів. 3:5-6). Отже, при народженні згори відбувається щось подібне тому, що при тілесному народженні: Дух Святий передає людині, яка народжується щось від Своєї Божественної, небесної природи, так, як і при тілесному народженні людина сприймає характер своїх батьків.

Апостол Павло пов’язує відродження з отриманням Святого Духа, коли каже: “Він нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були, а зі Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим” (Тит. 3:5). А коли б Дух Святий не вилився на нас через Ісуса Христа, чи могло б у нас статися відродження, і відновлення Святим Духом? - Звичайно ні! Тому що “народжене від тіла є тіло” і тільки те, що народжене від Духа є дух. Отже, без отримання Духа Святого не може статися народження згори, чи відродження.

Коли віруючий отримує Духа Святого?

Вище ми встановили, що весь процес відродження в слуханні та в сприйнятті Слова

істини, у вірі, покаянні та в отриманні Святого Духа. Людина, яка покалася — це будинок виметений і оздоблений, але ще не зайнятий (Мт. 12:44). Для того, щоб будинок нашого серця був зайнятий, потрібна віра (Гал. 3:2, 14). І якщо віра вже є, залишається лише одне — сказати Господу: “Прийди й оселися в мені Духом Твоїм Святим”. Іван говорить у своєму Посланні: “І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього.” (1 Ів. 5:14-15).

Молитва про отримання Святого Духа, є молитва “із волі Його”. Тому, коли ми просимо Господа про Духа Святого, ми покладаючись на Його обіцянку віримо, що отримаємо те, що просимо. Підстава нашої віри — не знамена, яких вимагали фарисеї, спокушуючи Господа (Мт. 12:38-39, 16), і не будь-які особливі переживання, які можуть бути обманливі, але насамперед — Слово Боже, яке істинне і вірне (Об. 21:5) і яке нам каже: “Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте що одержите, і сповниться вам.” (Мар. 11:24).

Слід при цьому відзначити, що хоча молитва про отримання Духа Святого бажана, але вона не завжди буває обов’язкова: Дух Святий Сам приходить у серце й оселяється в ньому щойно бачить його готовим і прибраним, — що сталося, приміром, у будинку Корнілія під час проповіді Петра (Дії. 10:44).

Зазвичай, відродження й одержання Святого Духа відбувається одночасно, що бачимо зі слів апостола Павла: “І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу.” (Еф. 4:30). Зауважмо: тут не сказано: “Не ображайте Святого Духа Божого, Яким деякі з вас запечатані в день викупу” і, отже, деякі

не запечатані. Тут не сказано також “можливо запечатані”, але точно й із повною переконаністю апостол Павло стверджує: “Ви запечатані в день викупу обіцанням Святим Духом”. При цьому Павло вказує навіть день, коли віруючий був запечатаний Святим Духом Божим. Цей день він називає “днем викупу”. Кожному з нас пам’ятний цей день. “Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове!” (2 Кор. 5:17). Коли ми воскресли із Христом (Кол. 3:1), щоб “ми стали ходити в оновленні життя.” (Рим. 6:4). Отже, день викупу є той день, коли ми були хрищені (чи запечатані) обіцанням Святим Духом, Який є завдаток нашого спадку (Еф. 1:13-14, 4:30).

Що означає “завдаток Духа”?

Коли в нас запитують: “Чи маєте Ви Духа Святого?”, ми часто на підставі Слова Божого відповідаємо: “Так, я маю завдаток Духа”. Постає запитання: чи досить мати завдаток Духа, чи крім того, ми повинні бути ще охрищені Духом Святим? Існує дивне, і що суперечить Слову Божому, вчення, розповсюджене так званими “трясунами”: — що Дух Святий перебуває “біля” віруючого, якщо він має лише завдаток Духа, і що Дух Святий входить усередину людини, коли вона є “хрищена” Духом Святим.

Щодо цього ми читаємо: “А Той, Хто нас із вами в Христа утверджує, і Хто нас намастив, то Бог, Який і назнаменував нас, і в наші серця дав завдаток Духа.” (2 Кор. 1:21-22). Апостол Павло тут не каже, що завдаток Духа подається, щоб жити “навколо або близько” віруючого, але що він даний у “серця наші”, отже Він живе всередині нас.

Хто має завдаток Духа у своєму серці, той не потребує більше якогось нового хрещення Духом, бо завдаток Духа є саме Той обіцяний Свя-

тий Дух, Якого Господь обіцяв послати учням. Це ми бачимо з Еф. 1:13-14. Апостол Павло каже: “У Ньому й ви, як почували були Слово Істини, Євангелію спасіння свого, та в Нього й увірували, запечатані стали Святим Духом обітниці, Який є завдаток нашого спадку, на викуп здобутого, на хвалу Його слави!” (Еф. 1:13,14). Отже, Слово Боже говорячи про отримання обітованого від Отця Духа, чи про завдаток Духа, чи про хрищення Духом, — каже про одну й ту саму подію.

Апостол Павло, говорячи про Дух Святий, зазвичай уживає висловлення “завдаток Духа”, і тільки раз уживає слово “хрищення Духом”. Це пояснюється очевидно тим, що слово “завдаток” краще висловлює ту мету, якою нам дається Дух Святий, ніж слово “хрищення”. А ця мета заключається у свідочстві чи посвідченні, що ми — Його. Апостол Павло надавав надзвичайно важливе значення питанню про збереження завдатку Духа Святого.

У 2 листі до Тимофія, який Павло написав наприкінці свого життя, він пише: “З цієї причини й терплю я оце, але не соромлюсь, бо знаю, в Кого я ввірував та впевнився, що має Він силу заховати на той день заставу мою.” (2 Тим. 1:12). “заховати на той день заставу мою” — ось про це піклувався у той час цей великий працівник на ниві Божій. Життя його підходило вже до кінця. Він був ув’язнений у римську темницю. У цей час його залишили усі (2 Тим. 4:16). Як добрий воїн Ісуса Христа, він мужньо переносить усі страждання. Але сили для цього і підтримку Він черпає не в дивах, не в мовах, не в дарах пророцтва, але в смиренному сподіванні, що “Він сильний зберегти заставу мою на день останній”. “Який є завдаток нашого спадку, на викуп здобутого, на хвалу Його слави! Тому і я, прочувши про вашу віру в Господа Ісуса, і про любов до всіх святих”... (Еф. 1:14-15) — ось це все найголовніше, що потрібно нам щоб успадкувати

вічне життя, а з ним — великий і дорогий обітниця, дані нам у Слові Божому.

Чи маємо ми свідчення Духа?

Джон Буньян називає заставу Духа нашим паспортом. Будь-яка душа, яка наблизиться до воріт небесного міста, повинна буде пред’явити це посвідчення. Ніякі інші свідчення й рекомендації не будуть мати сили, і ніхто, хто не отримав на землі посвідчення чи втратив його, не буде перепущений через ворота. Запорука Духа буде про нас свідчити не тільки в майбутньому житті, але Він свідчить нам і тепер про те, що ми, непридатні грішники, стали близькими Богу, стали його дітьми.

Так звані “трясуни” в нас запитують: “Ви маєте свідчення?” — Так, маємо: “Віруючий у Сина Божого має свідчення в собі самому”. Звідки це свідчення? Хто нам сказав, що ми прощені, врятовані і маємо життя вічне? — “Бо не взяли ви духа неволи знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: Авва, Отче! Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі.” (Рим. 8:15,16).

Якщо в мене хто запитає: “А в чім, брате, полягає це свідчення Духа? Чи є якийсь особливий голос, подібний людському, чи бачення, чи знамено, яке можна бачити очима, чи описати нашою людською мовою?” — Ні! Це не є, ні голос подібний людському, ні бачення, ні знамено. Але в той же час це є щось абсолютно реальне, на чому тримається вся наша віра, усе наше духовне життя. Я б сказав, що свідчення Духа це те, чого мені бракувало до мого навернення й відродження! Якби б добрі справи я не чинив, і скільки б я не молився, і якби я не намагався сам наблизитися до Господа і якби не переконував себе, що я врятований, і належу Йому, я все ж відчував, що я не врятований, і що я Йому не належу. І ніхто з людей не міг мене переконати в тому, що я маю життя вічне, і маю право

називатися дітям Небесного Батька.

Апостол Павло запитує: “Хто з людей знає, що в людини, крім духу людського, що в ньому?” Якщо ніхто не знає, що відбувається всередині нашого духа, крім нас самих, то це просто тому, що наша людська мова виявляється безсила, і не здатна передати те, що відбувається всередині нашого духа. Подібно, коли ми читаємо в Слові Божому: “радієте невимовною й славною радістю” (1 Пет. 1:8), або: “невимовними зізданнями” (Рим. 8:26), чи “слова невимовні” (2 Кор. 12:4), виробляються і передаються нам дією Святого Духа, ми можемо лише сказати, що для нас, віруючих, це є дійсним реальним свідченням про те, що ми врятовані, маємо життя вічне, і належимо Господу, хоча показати іншим це свідчення ми не можемо. Втім, свідчення Духа дається нам не для того, щоб показувати його іншим, але для того, щоб ми самі знали, стоїмо ми в Господі чи відхилилися від Нього, а то й зовсім відпали.

Свідчення Духа Святого віруючий може втратити так, як люди втрачають посвідчення, видані світською владою. Про це нас попереджують такі слова Писання: “Дивіться, щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато-хто не опоганився тим.” (Євр. 12:15), а також деякі інші місця того ж Послання до Євр. 3:12, 6:4-6.

Дух Святий не відразу залишає віруючого, коли той ображає Його своїми вчинками, але позбавляє його Свого свідчення. Віруючий раптом починає відчувати, що йому чогось не вистачає, що він щось втратив. Він починає тривожитись, шукати; він втрачає мир, обличчя його затьмарюється, радість залишає його. Усе це відбувається тому, що Дух Святий Утішитель, перестав свідчити духу нашому, що ми — Його. Ми починаємо почуватися як дитина, котру мати завжди

бережно і з любов’ю водила за руку, раптом залишила одного, та ще й замкнула в кімнаті за те, що він бешкетує.

І коли ми, здійснивши який гріх, раптом починаємо почуватися самотніми, безпорадними, залишеними, зачиненими в похмурій кімнаті сумнівів, нам необхідно скоріше поспішати через двері покаяння назад до Бога. І Дух Святий Утішитель, від Якого ми народилися для вічного життя, не вповільнить засвідчити нам, що ми знову в Його руках.

Іноді християнин, зіпсувавши чи втративши своє посвідчення, хоче його відновити, але не там де воно було видано, а десь в іншому місці. Там йому обіцяють інше посвідчення, дуже схоже на справжнє, і навіть начеб то краще, ніж попереднє. Так і фальшиві гроші: вони на вигляд іноді кращі ніж справжні, і навіть не можна буває дізнатися, що вони фальшиві. І тільки визначивши внутрішній склад монети, можна дізнатися, що вона фальшива.

Так і лжевчителі, впливають на нестверджених чи упавших братів і сестер, втративших свої посвідчення, і обіцяють їм натомість нові, на вигляд навіть кращі, але фальшиві. І тільки за допомогою точних терезів Слова Божого можна визначити справжню ціну того посвідчення, яке пропонують ці люди. Встановивши їх “пробу”, тобто внутрішній зміст їхнього життя по плодам, можна розпізнати цих лжеапостолів, які беруть на себе вигляд ангелів світла.

Отже, дорогі брати й сестри! Якби комусь з нас довелося зіпсувати або втратити своє “Посвідчення Духа Святого”, пам’ятаймо, що ніде і в ніякому місці не можна поновити, або виправити це посвідчення. Тільки повернувшись туди, й у той стан, у якому ми його отримали вперше, тобто в стан повного, щирого й смиренного покаяння перед Богом!

Журнал “Батист”, №6, 1929 р.
Переклав з російської Рошук Олег.

1. Особа Святого Духа.

Перше ніж поговоримо про роль Духа Святого, доцільно буде розглянути саму Особу Духа Святого. І Священні Писання розкривають нам і Особу і роль Його на протязі віків існування Земної кулі. Перша сторінка Біблії свідкує нам за Духа Святого починаючи з Буття 1:2 — *“...і Дух Божий носився над водою.”* Остання сторінка Біблії також описує Особу і роль Духа Святого в Об.22:17 — *“...Дух і наречена каже: “Прийди!”*

Так чи є Дух — Особа? Різноманітні еретичні культи кажуть, що ні, це — продуктивна сила, котру виявляє і показує Бог. Дух тіла не має, тому це не особа, це сила. Прикро те, що деякі окремі християни, групи або общини підтримують ці еретичні ідеї.

Той факт, що Дух не став тілом, не знищує того, що Він — Особа. Бог Отець — є Особа, і ніколи не був тілом. Тому що основною ознакою особистості є не тіло. Тваринний світ має тіло, але це творіння Боже не є особистістю.

Невід’ємні характерні риси особи є: розум, емоції і воля. Завдяки розуму ми знаємо, усвідомлюємо, розуміємо, мислимо, мріємо і т.д. Завдяки емоціям ми відчуваємо і виявляємо почуття, осягаємо невидиме, що не можливо побачити очима. Завдяки волі ми діємо.

а) **Розум.** В 1 Кор. 2:10-12 ап. Павло пише: *“А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, а Духа що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам.”*

У цьому тексті говориться про дух людський і Божий. Людина маючи духа, є істота розумна: — роздумує, судить, розрізняє. Він володіє розумом по відношенню тих речей, котрі піддаються людській оцінці і плануванню. Дух Божий просвічує розум віруючого, і дає йому інтелект осягнути реальність небесного. Дух Святий пояснює, що ми діти Божі, спадкоємці і співспадкоємці Ісуса Христа — Рим.8:16-17.

б) **Емоції.** Чи здібний Дух любити, ненавидіти, страждати, сумувати? Так, здібний.

Еф.4:30-32: *“І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу.”*

Усяке подратування і гнів і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від

вас разом з усякою злобою. А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив!”

Якщо Духа можна образити, значить Він здібний любити. Більш того *“...любов Божа вилилася в серця наші Духом Святим, даним нам”.* — Рим.5:5. В Рим.15:30 — Павло **любов’ю Духа** закликав своїх друзів в Римі молитися за нього і його служіння. В Дії Ап. 16 :6-7 *“...але Дух не допустив, щоб вони звістили Слово в провінції Азії...”* Дух Ісуса перешкоджав їм. В Буття 6:3 відображено ненависть Бога до гріха: *“...не*

цьому була завжди, поскільки природа Адама завжди була невиліковно грішна. І Никодим, який знав Старий Завіт, повинен був знати про це (Ів.3:10)? Ніякого нового народження без участі оновлюючого Духа Божого, не може бути. Це було до дня П’ятидесятниці: “Усякий, хто творить правду, народжений від Нього.” — Ів.2:29.

До П’ятидесятниці Дух Святий сходить на окремих людей, ось для прикладу:

- Бецаїл — Вих.31:3; 35:31; — для роботи над побудовою скинії.
- Отїл (рос. — Гофонїл) — рятівник, суддя Ізраїля.

Роль Духа Святого в житті християнина

“...ви ж охрищені будете Духом Святим.”

(Дії Ап.1:1-5)

буде мій Дух перемагатися в людині навіки, — бо блудить вона.

в) **Воля.** Чи володіє Дух волею, чи виявляє волю? Так, бо Він веде: *“Всі водимі Духом Божим — є сини Божі”* — Рим.8:14. **Він освячує і оправдує.** 1 Кор.6:11: *“...та омилась, освятились, та оправдались іменем Господа нашого Ісуса Христа і Духом Бога нашого.”* **Дух учить:** Ів.14:26: *“Втішителю же, Дух Святий, Котрого пошле Отець в ім’я Моє, навчить вас усьому, і нагадає вам все, що Я говорив вам.”* **Він свідкує:** *“...свідкує вам і Дух Святий...”* Еф.10:15-18.

Отже, згідно Слова Божого і інтелектуального роздумування, Дух Святий — є Особа, Котрий керує Вселенною.

2. Служіння Духа Святого в усі часи.

а) **В старозаповітні часи (і в дні Ісуса Христа на землі):**

Дух Божий, Священні Писання свідкують, приходив до окремих людей для того, щоб допомогти їм здійснити особливі цілі, а потім залишав їх, коли ці цілі були досягнуті.

Істина Біблії: *“необхідно тобі народитися згори”*, — відноситься не лише до теперішнього часу. Необхідність у

■ Самсон — Суд.13:25; 14:19 — суддя Ізраїля.

■ Азарія священник — 2 Хр.15:1.

Інколи навіть, Дух Святий сходить на невідроджених людей, не викликаючи в них ніяких моральних перемін, але здійснював через них конкретні завдання. Потім Він залишав їх:

■ Валаам — Числа 24:2 — благословив Ізраїля.

■ Саул цар — 1 Цар.11:6 — запалав гнів на аммонітян.

■ Кайяфа, злий священник — Ів. 11:49-52 — не сказав сам від себе, а пророкував.

Робота Святого Духа через людину — це саме по собі ще не є критерієм народження згори, як згадується і в Мт.7:22-23: *“багато хто скажуть..., того дня, відійдїть, Я не знаю вас. Я ніколи не знав вас...”* Давид у своєму Пс.50:13 каже: *“не відкинь мене від лиця Твого і Духа Твого Святого не відбери від мене...”* — свідцтво, що Дух залишав людей.

б) **В епоху Церкви:**

В Ів.14:17, — Господь сказав Своїм учням про Духа: — **Він з вами є, і в вас буде** — це істина Нового Завіту. Наприклад, **парусне судно**, повністю залежить від вітру, тобто від сили, що приходить ззовні. Вітер надув паруса — корабель йде легко і швидко.

Сучасний лайнер пливе рухомий силою, що знаходиться всередині нього. Ця сила діє на корабель не від випадку до випадку, а постійно. Навіть якщо буря чи великі хвилі повстануть, то корабель не зіб'ється із курсу дякуючи тій силі, що захована всередині нього.

Ісус Христос обіцяв: "Я вблагаю Отця, дасть вам іншого Втішителя, щоб із вами **повік перебував**". Ів.14:16. І в день П'ятидесятниці обітниця Христа звершилася. Дух Святий злинув із неба і спочив на присутніх учнях Ісуса Христа. День П'ятидесятниці є днем народження Церкви Ісуса Христа. Перебуваючи і функціонуючи в Церкві та в народженій згори людині, **Дух Святий звершує служіння в перше чергу по відношенню до Христа:**

Він буде **свідчити про Мене:** Ів.15:26; Він **прославить Мене:** Ів.16:14.

Також своєрідне **служіння по відношенню до церкви** — найти з усіх народів наречену (як слуга Авраама Ревеку), і привести Її до Христа — 1 Кор. 12:13; Єф.2:18-22.

Дух Святий звершує **служіння в особисто кожному народженому згори християнині** і для нього:

— **Хрещення Духом Святим.** Тобто, Дух Святий хрестить, або занурює розкаяну, народжену згори людину в Церкву — тіло Ісуса Христа — 1 Кор.12:13. В житті християнина це є певний процес під керівництвом Духа Святого.

— **Помазання Духом Святим.** 2 Кор. 1:22-23 — "А Той, Хто нас із вами в Христа утверджує і Хто нас намастив, — то Бог, який і на-знаменував нас, і в наші серця дав завдаток Духа." Помазання Божим Духом відноситься до всіх віруючих членів церкви Христа, а не тільки до тих із них, котрі досягли окремого духовного положення, чинності або святості.

Якби передднем помазання була духовна зрілість, тоді тілесні віруючі коринтяни не пережили б цього. А Павло ж каже: "...і Хто нас намастив..."

1 Ів.2:20, 27: "...а ви маєте помазання від Святого, і знаєте все..." "...а помазання яке ви прийняли від Нього, воно в вас залишається, і ви не потребуєте щоб вас хто навчав."

А що те помазання само вас навчає про все, — воно бо правдиве і не хибне, то як вас навчило воно, у тім пробувайте..."

Іс.61:1-3: "Дух Господній на Мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним послав Мене перев'язати зламані серцем, полоненим зв'язати свободу, а в'язням — відчинити в'яз-

ницю, щоб проголосити рік уподобання Господу, та день помсти для нашого Бога, щоб потішити всіх, хто в жалобі, щоб радість вчинити сіонським жалобникам, щоб замість попелу дати їм оздобу, оливу радості замість жалоби, одежу хвали замість темного духа!..., щоб прославивсь Господь."

Із поданих трьох текстів Слова Божого ми бачимо Духа Святого, Котрий звершує помазання дітей Божих для захисту, для навчання і знання від Бога, а також для посвячення на конкретне служіння в Божих планах спасіння людей.

— **Запечатання Духом Святим.**

Це служіння Духа Святого також відображено в 3-х текстах Біблії: Єф.1:13-14; 4:30; і 2 Кор.1:22. Кожний текст показує певний відтінок, тобто, що собою являє, або яка роль печаті, котру звершує Дух Святий:

Власність — Єф.1:13-14. Бог хоче, щоб знали і всі люди, що ми належимо Йому. Печаті настільки має проявлятися в нас, щоб ніхто не сумнівався, що ми належимо Йому. Це погляд в минуле — ми викуплені ціною пролитої крові Христа; це погляд в майбутнє — завдаток нашого спасіння — на хвалу Його слави.

Таємниця — Єф.4:30. Описана в Об'явленні книга з 7-ма печатами, мала секретність. Ми є Його таємничий народ. Настане день, і таємниця відкриється.

Безпека — 2 Кор.1:22. Викуплені Кров'ю Ісуса Христа — належать Йому, і Бог помітив, позначив, назначував, давши Духа Святого. Всім ясно, Хто наш Господар. Як біля гробу Господа, Бог теж і нам поставив охорону і печаті — це присутність Духа Святого.

Залишається відмітити, що Дух Святий також звершує **служіння і по відношенню до світу:** в той час коли Він є Втішитель для віруючого, для грішників Він є **Виявитель**. Праця заключається в тому, щоб заставити грішника зрозуміти своє гріховне положення, безнадійність, і що їх вороже відношення до Христа веде тільки в погибіль. — Ів.16:7-11. І це на всі дні благодаті назначені Господом до тих пір, доки не буде забраний Дух Святий, утримуючий тепер.

в) В тисячолітньому царстві Христа.

Лише прочитуємо три тексти зі Слова Божого про роль Духа Святого в майбутньому Месіанському Царстві Христа:

Йоїля 2:28-32 (3:1-5): "І буде по тому, виллю Я Духа Свого на кожне тіло."

Іс.32:15-17: "...аж Дух з височини пролється на нас, а пустиня в садок обернеться, а садок порохований буде за ліс. Тоді пробуватиме право в пустині, на ниві ж родючій сидітиме правда; і буде роботою істини — мир, а працею правди — спокій і безпека навіки."

Іезек. 37:9-14, відродження Ізраїля: "...прилинь духу з чотирьох вітрів... і ввійшов у Них дух..."

Можливості та сила Духа Святого не піддаються контролю людини. Та ми вдячні Господу, що Він відкриває Свої таємниці Своїм дітям, Своїм друзям по мірі необхідності та по мірі наших можливостей. Наша ціль — зберегти ті надбання, котрі ми маємо в Дусі Святому. І Слово Боже нас закликає пильнувати себе і пильнувати всієї отари, в якій Святий Дух нас поставив. Амінь.

Уривки із реферату 45-го з'їзду ЗУЄБО
Завірюха Ігор.

«Що могла, те зробила вона...»

Марка 14:8

Під час з'їзду була також скликана конференція сестер об'єднання. Під час цієї конференції вирішувалися справи служіння, життя та діяльність сестер в місцевих церквах. А також був проведений семінар на тему праці молодих мам з дітьми.

Сестра Тетяна Чикеренда прочитала лекцію "Виховання дітей", з якої

присутні сестри могли почерпнути багато корисної інформації про виховання психологію дітей, а також сестри приготували допоміжний матеріал для проведення подібних лекцій серед молодих матерів в церквах об'єднання.

Бог звершує Свої чудеса також і через життя сестер та їх милосердні серця. Наші сестри за-

ймаються домогосподарством, вихованням дітей, молитовним служінням в місцевих церквах, а також справами благодійності в Україні, Мексиці, Аргентині та Індії. Таким чином двері для проповіді Євангелії та доброчинності відкриті Господом, і далі від Бога люди можуть почути благу вістку про спасіння.

Підготувала Марина Бубняк

Гріхи проти Духа Святого

Дух Святий — це Особа, проти Якої людина може згрішити

1 Зневага Духа Святого

“Скільки ж більшої муки, — додумується?, — заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив!” (Євр. 10:29)

- Зневага через гріх гор-

- дості (Євр. 10:29)
- Смерть Христа ставить-ся нізачо (Євр. 10:29)
- Дух Святий не приймає участі в нечистих розмовах і двозначних жартах (Еф. 4:30)

2 Неправда Духу Святому

І промовив Петро: “Ананію,

чого сатана твоє серце наповнив, щоб ти Духу Святому **неправду** сказав та присвоїв із заплати за землю?” (Дії 5:3)

“Ти не людям **неправду** сказав, але Богові!” (Дії 5:4)

До неї ж Петро: “Чому це ви змовилися **спокушувати** Господнього Духа?” (Дії 5:9)

* Геєзій сказав неправду. 2 Цар. 5:25-27

Кожний обман, перебільшення, неправдиве свідчення — **неправда Духу Святому**

3 Духа не вгашайте

“Духа не вгашайте!” (1 Сол. 5:19)

* Гасіння пов’язане з вогнем.

А він відказав: “Молю Тебе, Господи, — пошли іншого, кого маєш послати. І запалав гнів Господній на Мойсея.” (Вих. 4:13-14)

* Гасіння Духа Святого пов’язане зі служінням.

4 Засмучення Духа Святого

“Та стали вони неслухняними й Духа Святого Його засмутили, і Він обернувся на ворога їм. Він Сам воював проти них...” (Іс. 63:10)

Повстали — збунтувались, дратували — розсердили.

В Старому Заповіті Дух Святий відкриває недоліки Ізраїля, який відступив. Взамін смирення (лагідності) стали неслухняними, Духа Святого засмутили.

5 Протилежності Духові Святому

“О ви, твердошиї, люди серця й вух необрізаних! Ви завжди противитесь Духові Святому, як ваші батьки, так і ви!” (Дії. 7:51)

* Коли Слово Боже ставиться під сумнів.

“І ми бачимо, що вони не змогли увійти за невірство.” (Євр. 3:19) — **СУМНІВ.**

І промовив Господь: “Не буде Мій Дух перематися в людині навіки.” (Бут. 6:3)

(Російський текст: не вечно Духу Моему быть пренебрегаемым человеками)

6 Богозневага (хула) на Духа Святого

“Тому то кажу вам: усякий гріх, навіть богозневага, проститься людям, але богозневага на Духа не проститься!” (Матв. 12:31)

Богозневага на Духа Святого — це є приписання Христових дій сатані.

“Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає при двох чи трьох свідках, — скільки ж більшої муки, — додумується? — заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив!” (Євр. 10:28-29)

(конспект реферату, зачитаного на 45-му з’їзді ЗУЄБО)
Пастор Сергій Почапський.

ГОСПОДЬ — БОГ ТРИЄДИНИЙ

О, Господи Боже Єдиний,
У Трійці Святій Ти являєшся
Спасіння усякій людині
В святині Твоїй проявляється

В любові Своїй Ти, наш Отче
На землю послав Свого Сина
В Ісусі Христі, якщо хоче
Спаситись може кожна людина.

За нас Він страждав на Голгофі,
Умер і воскрес у день третій.
Гріхи людські Ним є покриті,
У Ньому Адам знов безсмертний.

І Дух Святий з неба на землю
Зійшов, щоб з людьми пробувати,
Спасіння прокласти дорогу
І Церкву Святу будувати.

Від краю землі і до краю
Будується Церква Христова,
Святий Дух в ній силу являє
І велич Господнього Слова.

Святиться Ім’я Твоє, Господи,
Єдиний Ти в Трійці являєшся.
Спаси хочеш всіх від загибелі,
Ти любиш, як грішники каються.

Михайло Клекоць

ЖИТТЯ СПОВНЕНЕ СИЛИ ДУХА СВЯТОГО

Служителі ЗУЄБО, зліва 1-й ряд - гість із м.Вайнленд, Нью-Джерсі, пастор Анатолій Сахан

ної молитви подяки та благословіння на проведення З'їзду, урочисто привітав усіх присутніх та оголосив відкриття 45-го З'їзду Західного Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання у США. Весь зал наповнився піснею "Браття всі радійте", а після цього хор місцевої церкви прославив Бога співом і також привітав гостей та делегатів з'їзду. Привітальне слово було промовлене Константином Качмарчиком, пастором місцевої церкви, який проводив урочисте зібрання. Було наголошено, що З'їзд відбувається в дні, коли християни згадують день приходу Духа Святого, Котрий зійшов на апостолів, або ж Свято народження Церкви Ісуса Христа. Він також зазначив, що темою цього богослужіння є **"Чи прийняли ви Духа Святого увірувавши?" (Дії 19:1-7)**. І після проповіді на цю тему закликав присутніх до молитви. Далі була надана можливість представникам присутніх церков Західного Узбережжя США сказати привітальне слово. Від Північно-Західного Слов'янського Баптистського Об'єднання промовив слово Віктор Авдєєв, від Об'єднання Південних Баптистів США — Іван Мілєєв, від церкви м. Лос-Анджелес — Петро Ойцюсь, від церкви м. Санта Барбара — Віталій

Така тема була на 45-у З'їзді Західного Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання у США, котрий відбувся 25-27 травня 2007 року. Делегатів та гостей з'їзду гостинно приймала Перша Українська Баптистська Церква м. Сієтл, штат Вашингтон.

В п'ятницю, 25 травня 2007 року о 7-й годині вечора Ігор Завірюха, Голова Західного Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання, після зверше-

Благословник Ярослав Борсук, церква м.Сакраменто, СА

Голова об'єднання
Ігор ЗавірюхаЗаступник голови
церков діаспори
Володимир ВільчицяПастор російської
Брянської церкви,
м.Аубурн, WA
Петро КравчукЗаступник голови
об'єднання, пастор
церкви м.Ванкувер, WA
Павло Дем'яник

Гість з України, Вадим

Пастор слов'янської
церкви м.Еверет, WA
Віктор Андрєєв

Шилю, від церкви м. Сан Матео та від місії "Добрий Самарянин" — Володимир Ковальчук, від церкви м. Сакраменто — Володимир Вільчиця та Ярослав Борсук, від церкви м. Еверет — Олександр Ковальчук, від новоствореної церкви м. Федерал Вей — Андрій Пашук. Заключну проповідь та молитву промовив Павло Дем'яник, пастор церкви м. Ванкувер, штат Вашингтон. Із закінчення богослужіння перший день З'їзду завершився, були зроблені відповідні оголошення по проведенню З'їзду на наступні дні.

Другий день З'їзду розпочався в суботу, 26 травня о 9.00 годині ранку з Біблійної години. Під час цієї зустрічі ведучий Олександр Ковальчук, пастор церкви м.Еверет, провів щире братерське спілкування навколо Слова Божого.

Дуже потрібними, корисними і актуальними були викладені семінари, котрі відображали тему 45-го духовно-будуючого З'їзду: **"Життя Сповнене Духом Святим"**. Перший семінар **"Головна роль Духа Святого в житті християнина"** провів Ігор Завірюха, Голова Західного Українського Євангельсько-Бaptистського Об'єднання. Наступний семінар **"Дари і Плоди Духа**

Святого" був викладений Анатолієм Сахан, пастором церкви м. Вайланд, штат Н'ю Джерсі. Заключний семінар **"Гріхи Проти Духа Святого"** провів Сергій Почапський, заступник Голови Західного Українського Євангельсько-Бaptистського Об'єднання. Після кожного семінару, присутні мали можливість надати запитання для ведучого, який в свою чергу з радістю відповідав на поставлені запитання. Такі братерські спілкування показують наскільки є важливим для послідовників Христа вивчати Слово Боже і бути під керівництвом Духа Святого та в єднанні один з одним.

Під час запланованої перерви був поданий обід для гостей і делегатів З'їзду та була добра нагода для спілкування, знайомства, обміну думками, порад і найкращих побажань.

На ділову сесію 45-го З'їзду Західного Українського Євангельсько-Бaptистського Об'єднання делегати зібрались о 14:30. Голова Об'єднання запросив Івана Цихоцького, пастора церкви м. Сейлем, штат Орігон, перед початком роботи сесії прочитати Слово Боже і закликати всіх до молитви. Для делегатів З'їзду була подана інформація від усіх церков Об'єднання, місії "Добрий Самарянин" та журналу "Вісник Правди". Також делегати вислухали звіти від Виконавчого Комітету Об'єднання: — Голови Об'єднання — І. Завірюхи, Заступників Голови Об'єднання — П. Дем'яника і С. Почапського, Скарбника Об'єднання — В.Куманського та Секретаря Об'єднання — В. Ковальчука; від Ревізійної Комісії — В. Шилю, від Молодіжного відділу — П. Дем'яника та А. Пашук; від Відділу Сестер — В. Левчук і Т. Чикеренда. Після прийняття та затвердження звітів, З'їзд затвердив Бюджет Об'єднання на 2007-2008 роки та плани роботи Комітету Об'єднання на наступний період часу. Також З'їзд затвердив подані кандидатури для роботи в Комітеті Об'єднання: Ярослав Борсук — відділ благовістя, Марина Бубняк — Сестринський відділ, Петро Чикеренда — відповідалний редактор журналу "Вісник Правди". Розглянувши

Учасники з'їзду, церква
м.Санта-Барбара, CA

всі питання Порядку Денного, ділова сесія 45-го З'їзду Західного Українського Євангельсько-Бaptистського Об'єднання завершилась заключним словом Голови Об'єднання та молитвою.

Ввечері, о 6:30 відбулося святкове богослужіння з участю молоді на тему **"Ознаки Духа Святого — Народжена Згори Людина"** (Ів. 3:1-5). Проводив зібрання перший заступник Голови Об'єднання Павло Дем'яник. Молоді проповідники Віктор Груй — Сіетл, Вашингтон, Ігор Рошук, Сіетл, Вашингтон, Андрій Борсук — Сакраменто, Каліфорнія та Андрій Пашук — Кент, Вашингтон, висвітлювали дану тему доводячи Словом Господнім. Присутні в залі мали чудову нагоду відчувати, як з великим завзяттям і натхненням та з проявом любові, молоді серця прославляють нашого Господа Ісуса Христа в проповідях і декламаціях, співом та музикою.

В неділю, в День П'ятидесятниці, о 1:30 дня розпочалося заключне святкове зібрання в Слов'янській Бaptистській Церкві м. Еджвуд, Вашингтон. Тема цього зібрання була **"Життя Сповнене Сили Духа Святого"** і його проводив Ігор

Самий юний учасник,
церква м. Федерал Вей, WA

Петро Ойціос із внуком, церква Лос-Анжелес

Артур Качмарчик, церква Федерал Вей, WA

Завірюха, Голова Західного Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання. На це урочисте богослужіння були запрошені всі делегати та гості З'їзду, а також всі, хто любить прославляти Бога та навчатися Святого Слова Його. Після проведеної молитви, Голова Західного Об'єднання привітав усіх присутніх у наповненому залі з Святом Трійці. Зібраний хор із 200 учасників та духовий оркестр прославляючи Нашого Небесного Отця, насолоджував серця наші майстерно виконуючи чудові духовні твори. На славу Господа та для нашого духовного збагачення були

проголошені проповіді пасторами Ярославом Борсуком -м. Сакраменто, Каліфорнія, Віктором Авдєєвим — м. Мукілтео, Вашингтон, Анатолієм Сахан (м. Вайнланд, штат Нью Джерсі, та Володимиром Вільчицею — Сакраменто, Каліфорнія.

Між цими надзвичайно важливими духовно-будуючими проповідями була дана можливість багатьом учасникам прославити Бога в піснях та декламаціях. Маючи таку приємну нагоду бути присутнім на цьому місці та приймаючи цю чудову духовну поживу для нашої безсмертної душі, хочеться ще раз і ще більше

скласти подяку Богові за все, а найбільше за Ісуса Христа —в якому є наше спасіння і життя наповнене сили Духа Святого. Сказавши заключну промову та звершивши молитву, Голова Об'єднання оголосив 45-й З'їзд Західного Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання у США закритим. Після завершення зібрання делегати та гості З'їзду були запрошені на обід та братерське спілкування.

Західне Українське Євангельсько-Баптистське Об'єднання у США, Комітет Об'єднання та його Управа висловлює щирі вдячність Першій Українській Бap-

тистській Церкві м.Сіетл та всім організаторам цього незабутнього свята за проявлену турботу, любов, старання, вміння та здібності в проведенні 45-го З'їзду. А також глибока вдячність делегатам та гостям З'їзду за приїзд, за участь та проведений час у спільноті для слави нашого Господа Ісуса Христа. Рясних Вам Божих благословінь. Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і єднання Святого Духа нехай буде завжди з нами. Амінь.

Підготував Володимир Ковальчук, Секретар Західного Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання, США

...весілля справляли в Санта Барбарі...

“На весілля запрошений був теж Ісус та учні Його”
(Ів.2:2)

Перша Українська Євангельсько — Баптистська Церква м. Санта Барбара пережила щонадвздо радисні події: дві доньки диякона церкви Михайла Рабчук та його дружини Любо-ві — Марта і Соломія, одночасно були оголошені нареченими і представлені перед церквою зі своїми женихами.

Наречений Марти — Олександр Бебко, (член місцевої церкви) та Мар-та, разом вирости і прийняли святе по вірі водне хрещення. Вони знали один одного біля 10 років, практично з дитинства, разом навчалися в недільній школі, а потім стали активними учасниками молодіжного служіння. Марта викладала в недільній школі, разом із своїми сестрами Маріам та Соломією співала в церковному хорі. Олександр ніс служіння звукооператора в церкві.

Наречений Соломії — Валерій Голубородько, із сім'ї друзів Рабчуків, які проживають в Україні. Сім'я була невірною, та Рабчуки свідкували їм про Господа життям та словом. І ось пройшли роки. Діти розлучилися, коли їм було біля 8 років, і проросли в сер-цях друзів посіяні Рабчуками зерна віри та любові. Валерій та його батьки увірували, стали активними членами

церкви. Через роки діти, зустрівшись, полюбили один одного. Поправді, той хто сіє і поливає — роби це в простоті, живи і проповідуй своїм життям те, у що ти віриш, чим живеш, Кого про-славляєш. А зрощує Бог. Він звершує чудо відродження життя людини через посіяне слово Боже. Це-таємниця ве-лика, зародження найпрекраснішого почуття любові від посіяного. Господь любить Своїх та поєднує серця.

*Не нам гадать, як Слово відгукнеться
І біля солодка в серці забринить,
Коли зерна любові ростком проб'ється,
І зріє колос... Сій і не мовчи!*

Валерій став активним членом нашої церкви. З невеликою різницею в часі, вінчання обох пар відбулося в чудовій сучасній споруді Montecito Covenant Church. Вінчав молоді пари пастор Першої Української Євангель-сько — Баптистської Церкви Богдан Іванович Прихитко, дідусь Марти і Соломії. Варто відмітити, що вінчання Валерія та Соломії співпало з днем на-родження дідуса. Приємний та пам'ят-ний йому подарунок!

Нехай Господь рясно благословить ці молоді сім'ї, а разом з ними і нашу церкву! ✠

Вінчає пастор Богдан Прихидько

Файна Бородіна

Соломія і Валерій

Марта і Саша

Відвідини церков

у м. Лос-Анджелес та Санта-Барбара

Часто коли ми робимо ту чи іншу справу, нам доводиться робити її гуртом. Безсумнівно, що кожна Божа дитина є цінністю для Бога, але ж яку роль займає кожний учасник, особливо коли ми робимо Божу справу в теперішній час? Ось деякі спостереження :- Коли брат Василь Куманський вміло кермував авто, котрим ми пересікли і долини, і пагорби, і гірський перевал, то на думку сходили слова — які то прекрасні на горах ноги благовісника. Брат Андрій Борсук — молодий благословенний проповідник, випускник Київського Християнського Університету, — добрий приклад наслідування справи свого батька. Веніамін Лаврушак — молодий свідок та учасник справи, котру роблять старші, чи не йому стати молодим Тимофієм — бути свідком і навчити згодом наступні покоління того доброго, що він бачив і чув від старших. І, нарешті, Павлу Лаврушаку довелося виконати роль і Давида-Псалмоспівця (збадьорити дух християнськими співами та грою на гітарі) і Варуха (занотувати ці події не тільки в письмовому, але й в аудіо та відео вигляді). Очолив цю групу пастор-благовісник Ярослав Борсук, котрий помітно наслідував риси апостолів церкви — натхненно проголошував Слово Боже і щиро та сміло закликав людей до особис-

29 квітня 2007 року п'ятьом братам із двох Українських Євангельських церков м.Сакраменто довелося відвідати братів та сестер наших церков міста Лос-Анжелоса та Санта-Барбари. Ціль візиту — проповідь Євангелії, духовна підтримка місцевих церков та щире братерське спілкування. Результатом візиту був благословенний Богом шлях, змістовні служіння та збадьорений дух як самих відвідувачів так і відвіданих братів та сестер по вірі...

того оновлення, освячення та живих стосунків з Богом. Читаючи цей опис, задумаємось над тим, чи дивимось ми на людей, навіть на своїх колег, Божими очима і чи можемо ми помітити ту роль, що Господь, очевидно, може відводити кожному з нас в Своїй стратегії плану спасіння?

...Вже згадана, місцева церква в Лос-Анджелесі прийняла нас привітно й радо. Незважаючи на те, що вона знаходиться в одному з найбільших міст США, інтер'єр молитовного будинку, хоч і невеликий, проте чимось нагадував типову сільську церкву в Україні, що так близько до серця. Чи це не тому, що серед присутніх тут були представники кількох хвиль еміграції. Гостинність та щирість місцевих християн-українців, пропорційно значно перевищила їхню кількість, що також не могло залишитись не поміченим. І що є більш головне, та відрядне те, що на заклик

до особистого освячення поряд із іншими братами, добрим прикладом служить сам пастор церкви — Ілля Чепелюк. Після богослужіння було щире християнське спілкування за столом любові, котре хотілося б продовжити ще і ще. Але лічені хвилини — щасливі і ми поспішали, оскільки нас очікувала церква в Санта-Барбарі.

Вмальовничому містечку Святої Варвари (згідно назви міста за перекладом), що розташоване неподалік від Лос-Анджелеса на узбережжі Тихого океану, збирається вище згадана місцева церква християн-українців. Нас тут привітно зустріли. І знову насичена духовна трапеза, щире братерське спілкування та гостинний стіл. Тут зразково виконується загальний спів у супроводі фортепіано, органу, інших музичних інструментів, та висвітлення тексту пісні через відеопро-

ектор. Виконання та творчість цього виду служіння можна поставити в приклад багатьом іншим церквам всього нашого братства. Натхненню лунала проповідь брата Ярослава про Боже благословіння та наслідки вчинків людей. Лунав заклик до особистого освячення та покаяння, котрий стосується не тільки невірних, але й тих, хто в силу різних причин стають сучасними фарисеями. Слід зауважити, що місцева церква хоч і невелика по кількості, проте бере участь в підтримці місіонерського служіння. Після богослужіння люди не спішили розходитись: віталися, розмовляли, ділилися новинами, адже християни завжди прагнуть щирого спілкування.

Далі нас чекали ще кілька годин дороги до Сакраменто, котрі виявляється також можна корисно використати. Повертаючись додому, ми підводили підсумок поїздки,

розважали над Словом Божим та обговорювали багато деталей нашого щоденного, практичного, християнського життя. Це було спілкування трьох поколінь. Різного віку, з різним багажем духовного досвіду, але об'єднані бажанням пізнавати волю Божу в різних сферах життя. Брату Ярославу довелося перегорнути не одну сторінку земного життя, а нам, молодшим, поставити чимало запитань. Відрадно бути учасником такого спілкування поколінь. Непомітно збігали останні милі дороги до Сакраменто, і ми дякували Богові за благословенні та духовно насичені відвідини наших братніх церков.

Якщо після буденного, марнотую проведеного тижня ви думаєте, як краще провести і до того скороминучий вікенд, або ж ви коли-небудь цікавилися, що можна зробити доброго всього за одну добу, то прикладом цього вам можуть послужити відвідини церков, котрі нам довелося зробити під час поїздки із Сакраменто до Лос-Анджелесу та Санта-Барбари. Всі ці справи разом із дорогою в обидва кінці зайняли 26 годин.

Враження від поїздки для мене залишилися яскравими, хоч час у два тижні і відстань з іншого континенту розділяли мене від цієї події. Але травневого ранку, під час спілкування з Богом, сидючи в скверіку біля Богословської Семінарії в м. Києві, ці рядки разом із роздумами про Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа лягли на папір і стали доступні для вас.

“А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь.”

(Матв.28:18-20)

Павло Лаврушак, Сакраменто-Київ
pavlav@ukr.net

Відвідання церков міст Сіетл, Еверетт, Ванкувер

Сіетл

Зустрічі братів і сестер братніх церков завжди приносять радість, підбадьорення і надають ще більше натхнення та насаги прославляти Господа і служити Йому.

На початку червня цього року хор і духовий оркестр Першої української церкви ЄХБ м. Сіетл (Федерал Вей), та пастор Ігор Завірюха, відвідали братів і сестер Слов'янської церкви ЄХБ “Джерело життя” в Макілтео (Пастор В.О. Авдєєв). Брати з Федерал Вей — Кравчук Іван, Саволук Олексій, Завірюха Ігор ділилися Словом, хор прославляв Господа чудовим співом

псалмів російською і українською мовами. Гість з України, сестра Леся Ціона прочитала вірш про те, як діти Божі повинні любити один одного і не залишати тих, хто слабнуть і падають на шляху до Вічної Вітчизни. Брат Ігор Завірюха прочитав вірш про сліпого Вартимея. Натхненно і піднесено звучали на славу Господу християнські гімни у виконанні духового оркестру Сіетлівської церкви. Чоловічий хор також прославляв Бога співом псалмів. На закінчення християни щиро дякували Господу Богу за радість спілкування і відвідини гостей.

Еверетт

24 червня Українську церкву ЄХБ у м. Еверетт відвідали гості-земляки із Слов'янської церкви “Надія” (Пастор М. Стешук). Розпочинаючи богослужіння, пастор брат Олександр Ковальчук прочитав Псалом 37 і закликав до молитви.

В братерському спілкуванні і служінні перед лицем Всемогутнього Бога непомітно пролітав час, який був повністю

відданий гостям. Брати ділилися Словом, хор прославляв Господа чарівним співом, молодь читала вірші.

Такі відвідини відбуваються часто. Братерська любов і бажання спілкуватися об'єднують християн нашого регіону для спільного служіння Господу незважаючи тому, якою мовою ми молимося і славимо Бога.

Ванкувер

Вечері 24 червня Українська церква ЄХБ м. Ванкувер приймала у себе гостей — хор Української церкви м. Еверет (Пастор О.Ковальчук)

Пастор церкви у Ванкувері, брат Павло Дем'яник, розпочинаючи богослужіння звершив молитву і подякував Богу за благополучний приїзд гостей.

Брат Любомир Приходько — дякон церкви з м. Еверет прочитав місце з Біблії: “Тепер же, о Господи, Ти — наш Отець, ми глина, а Ти наш гончар, і ми всі — чин Твої руки!” (Іс.64:8). Для сучасної людини, яку в суспільстві виховують бути твердою, як камінь, стійкою, сильною своєю людською силою,

впевненою в своїй правоті, ці слова звучать дивно. Ніхто сьогодні не хоче бути глиною, навіть в Божих руках, бо виховання в цьому світі спрямоване на те, щоб викувати у людини залізний характер. А Господь хоче, щоб ми добровільно стали глиною в Його руках, а цей “залізний” характер здали на металолом. Він бажає, щоб ми не були такими твердими. Коли ми усвідомимо, що Бог — наш Отець, то ми з радістю погодимося бути глиною в Його руках, щоб Він зробив з нас те, що Йому до вподоби.

Закінчення
на стор. 18

Спокуса

Ліна навчалася у першому класі. Проводжаючи її в школу, мама часто говорила: “Донечко, бережи себе від поганого впливу. Не дивися за тими, хто погано поводить, не гріши разом з усіма”.

Якось місіс Гудолл, вчителька Ліни під час уроку вийшла із класу, а діти стали перемовлятися і писати один одному різні записки. Списані папірці літали по всьому класі, підбиваючи продовжувати негарну гру. Пам’ятаючи наказ мами, Ліна вирішила не брати участі у цьому. З нею у класі навчалися ще дві віруючі дівчинки: Маша і Зіна. Вони сиділи попереду, і Ліна добре бачила, як Маша взяла листочок і написала записку. Спочатку одну, потім другу, третю... До того ж і Зіна стала писати.

В серці Ліни почалася боротьба. “Та це не страшно”, — переконував один голос, — “Напиши, це ж цікаво! Бачиш, Маша і Зіна теж пишуть!” Проте інший голос зупиняв: “Це погано, не можна так робити, це гріх”. І все-таки Ліна не витримала, взяла папірець, олівець і швидко

написала: “Вова + Галя = любов”. Шпурнувши записку на сусідній ряд, вона побачила, що у клас ввійшла вчителька.

Додому Ліна повернулася з важким серцем. Вона так переживала за свій вчинок, що у неї розболілася голова. Ліна не змогла навіть помолитися після школи, як звичайно. Вона сказала мамі, що почувається погано, і лягла у ліжко. “Ти маєш зізнатися перед усіма і покаятися!” — повторювала совість. “Ні! — протестувала Ліна. — Це дуже соромно. Як я розповім мамі, що написала таку погану записку? Ні, нізащо!”

Настав вечір. Тато повернувся із роботи, і діти повідомили йому, що Ліна занедужала. Перед сном всі зібралися у кімнаті, де лежала хвора. Думаючи, що Ліна спить, не стали тривожити її. Тато прочитав 22 Псалом із Біблії і додав:

— Діти, я — не знаю, чому наша Ліна занедужала. Проте, хвороба може бути покаранням за якийсь поганий вчинок. Це стосується всіх. Подумайте, можливо, ви скоїли сьогодні який-небудь гріх? Ми всі хочемо, щоб Ліна одужала, і зараз проситимемо Господа, щоб Він зцілив її. Але якщо хоч один гріх залишиться прихованим, Бог не відповість на нашу молитву. Діти стали просити один в одного вибачення, почали згадувати, хто кого скривдив вдень, і потім

молилися, щоб Господь зцілив сестричку.

А Ліна згоряла від сорому. “Адже насправді я — не хвора! Понад те, що у школі згрішила, ще й вдома обдурила всіх: прикинулася сплячою”. Звісно, Ліна хотіла зцілитися, але не так від фізичної хвороби, як від душевних мук, хотіла позбутися гріха, що пригнічував її. Батьки попросилися і навшпиньки вийшли з кімнати, а Ліна довго лежала, намагаючись забути про свій вчинок, але не змогла. Совість палила і не давала спокою.

Нарешті, Ліна вирішила сповідати свій гріх і побігла до мами. Вона розповіла усе як було, попросила прощення і після цього спокійно заснула.

Наступного вечора, як завжди, тато перед сном розмовляв із дітьми. — “Зізнавайтеся один перед одним в провинах і моліться один за одного”, — прочитав він слова із Біблії, — Сьогодні розповім вам такий приклад.

Один хлопчик йшов із дитячого зібрання додому і під враженням того, що там чув, думав: “Буду сьогодні жити так, щоб зберегти серце чистим, і завтра теж, і завжди, поки Ісус прийде. І коли Він прийде, то обов’язково візьме мене на небо”. Із такими думками хлопчик ввійшов у дім і побачив, що молодший братик грається його улюбленою машиною. Він попросив повернути іграшку, але малюк не віддав. Тоді хлопчик почав кричати: “Дай машину! Вона моя, Ти маєш свої іграшки!” Але братик не віддав машину. Розсердившись, хлопчик штовхнув братика, забрав автомобіль і втік у іншу кімнату, думаючи: “Так йому і треба! Скільки разів

говорив, щоб не брав мої іграшки, адже своїх повно!”

Він вважав себе правим, але совість засуджувала його: “Ти не те зробив, тобі потрібно просити прощення”. А хлопчик ніяк не погоджувався, не хотів визнати своєї провини...

Буває? — Буває! — дружно погодилися діти. — Трапляється це з тієї причини, що диявол завжди хоче ввести нас у спокусу. Це він збуджує гнів, пропонує привабливу гріховну гру чи спонукає говорити погані слова, брати чуже. Він спокушує нас робити зло. До того ж диявол хоче, аби ми приховували усе й не просили вибачення, не зізнавалися у своїх гріхах. Тому в нас часто буває внутрішня боротьба.

Слово Боже каже, що ми мусимо визнавати один перед одним свої провини. Тому, якщо стався який гріх, якщо не встояли в спокусі, — ніколи не приховуйте провини. При цьому непотрібно боятися покарання. Гріх завжди небезпечний, він може погубити вас навіки, а це страшніше будь-якого покарання.

Якщо ви чинитимете як написано і не станете приховувати свої гріхи, ваше життя буде радісним, і ви ніколи не будете боїтися, що Господь не візьме вас на небо. Вчора наша Ліна теж зробила поганий вчинок, і їй так важко було зізнатися, що вона занедужала. Проте переживання і жаль за скоєним не приносить полегшення, не знімає гріха. Гріх треба сповідувати, тобто признаватися, що саме зробив, і тоді Бог прощає провину і дає мир серцю.

Мама

*Зроблений нами крок –
Мами сльоза, усмішка,
Бачить їх тільки Бог
Серед нічної тиші.*

*Мамо, уже сивина
Скроні твої побілила.
Ти в мене в світі одна,
Рідна матусю мила.*

*Я пронесу крізь роки
Образ твій – в серці несхитно
Ніжна твоя рука,
Тиха твоя молитва.*

* * *

*Дощик плаче на вікні:
“У хатині тепло, світло,
Діточок зібралось стільки,
От якби туди й мені!”*

*Пісенька дзвінка луна,
Всі привітні та веселі,
Божий мир у тій оселі.
Дівчинка одна сумна.*

*“Щось тут, друзі, не гаразд,
Господа як славить щиро,
Треба й ближнього зігріти!”
Двері відчинила враз:*

“Дощику, іди до нас!”

ЗНАЙДІТЬ У КЛІТИНКАХ СЛОВА ТЕКСТУ:

Нехай буде кожна людина швидка послухати, забарна говорити, повільна на гнів. Бо гнів людський не чинить правди Божої. (Як.1:19-20)

А	Н	И	Д	Ю	Л	Ф	В	И	Л	И	Я	Д	І	Ж	Л	Ї	В
Ю	М	С	Я	І	П	Ч	Т	І	О	П	Ж	И	Є	Ю	Щ	Є	І
А	Л	И	Б	О	Ю	А	Я	Л	Е	Н	Т	М	Д	Ї	Я	Ж	Н
Р	Н	В	Т	Ф	Х	Д	Р	Ч	Б	Р	Д	С	Л	В	О	Д	Г
Ч	Ж	Ь	Д	У	Б	І	Н	А	Ї	Є	Ь	М	И	Х	А	Ї	Ж
Л	Т	Ф	Л	Є	І	Т	Р	Д	Л	К	Ж	Ч	А	Ж	Ч	Р	Х
С	В	С	Ж	І	С	Ю	М	Ж	И	П	Д	Є	Н	Ї	М	О	П
Р	О	Я	Ч	В	В	Х	Л	Й	В	Х	Б	О	Ж	О	Ї	Х	Д
П	Л	Ф	Х	М	Д	О	З	С	Б	Д	Т	М	О	З	Є	Ч	З
Д	О	Ю	Б	Ж	З	Є	П	І	Ж	З	І	Д	К	И	З	О	З
Ч	Р	Ж	З	У	І	Ф	З	Л	З	Ш	П	С	Л	З	Т	Д	А
Є	О	Б	Я	З	Д	Є	Ю	Ї	Ф	В	В	Д	З	Б	Є	З	Б
И	Л	Ї	Т	Р	М	Е	З	І	Ч	З	Ж	И	П	Х	С	Я	А
І	Ж	І	Є	Ф	Ж	Х	Ф	Р	И	Д	І	Є	Д	І	Л	О	Р
И	Т	И	Р	О	В	О	Г	З	Н	В	М	И	Л	К	Ж	М	Н
О	Ч	Я	Є	Б	І	Ж	М	Д	И	Л	Ю	Р	Т	П	А	С	А
Ф	Л	О	И	П	Д	Я	Л	И	Т	П	О	С	Я	Л	Ф	О	Д
П	Н	Е	Х	А	Й	В	С	П	Ь	С	І	В	І	Н	Г	Р	В

ЗНАЙДІТЬ СЛОВА ВИРАЗУ:

“Хто мудрий і розумний між вами, нехай він покаже діла свої в лагідній мудрості добрим поводженням!”

М	Й	Ш	Л	В	А	М	И	Д	Д	О	Б	Р	И	М
І	Ц	Г	Щ	З	Х	Є	Ж	Л	О	Р	П	А	Ф	Я
Ж	У	М	Н	Ї	Е	Ж	А	К	О	П	И	М	С	Ч
К	Е	Е	У	И	А	К	У	С	М	А	К	П	Е	П
Й	Х	Ц	У	Д	У	Д	Ь	Ф	Н	В	М	О	И	Т
Л	Т	М	И	И	Р	Л	Й	Є	Г	И	Т	В	І	Н
Ї	О	В	С	М	Т	И	О	І	Е	Й	С	О	Р	Н
Д	Ж	Ї	Й	Ц	Н	О	Й	Ж	Г	Л	Б	Д	Ь	І
Б	Я	Ь	Ю	М	Е	Е	К	В	А	Ї	Ч	Ж	О	Т
І	Ч	Ь	У	С	Ь	Д	Р	Г	К	Ц	Б	Е	Г	С
Т	Ж	З	Ф	Є	И	М	І	Д	Ш	Х	Я	Н	Ш	О
А	О	Д	А	Л	П	Д	П	Л	К	У	Ю	Н	Л	Р
Р	Ю	И	О	Л	Н	Р	О	А	А	З	Ж	Я	Б	Д
Е	Щ	Е	Н	І	Ї	О	А	Л	Щ	У	З	М	Б	У
К	З	О	Й	Х	Ц	Й	А	Х	Е	Н	Щ	Д	Ю	М

Ванкувер

Пастор
Олександр
Ковальчук
в гостях у
Ванкувері

Закінчення.

Початок на попередній сторінці

Щоб Він зробив з нас Своїх дітей, які були б такими, якими Він хоче нас бачити. Наше християнське життя — це добровільна віддача себе в руки Божі. Господь хоче, щоб ми служили Йому добровільно. Наше духовне зростання полягає в тому, що ми все більше і більше маємо потребу в нашому Господеві.

В ході служіння прозвучали чудові псалми проспівані хором, групою молодих сімей та братами Олександром Ковальчуком, Андрієм Дейнекою, а також вірші, які читали Олена Ковальчук, Люба Приходько та Тania Мохнач.

В заключній проповіді брат Олександр Ковальчук нагадав про ту славу, описану в Біблії перемогу, яку дарував Бог здобути Ізраїлю з допомогою великого духового оркестру. Стіни Єрихону впали від того, що Ізраїль послушав слова Господнього, але вони взяли із залятого. “Також крали і обманювали і клали поміж свої речі” (Іс.Нав.7:11). Наступна битва під містом Ай була програна. Ізраїль зазнав поразки, тому що серед нього було заляте. Але коли викинули із-поміж себе заляте і освятилися, Бог дарував їм перемогу над цим містом. Ця поразка навчила їх уважно прислухатися до того, що говорить Господь. Те, що належить Господу, ми Йому повинні повернути. Всю здобич з Єрихону Ізраїль повинен був посвятити Богу, бо Єрихон був завойований без бою, а за Ай вони воювали, тому здобич

і худоба належала їм, про що й сказав Ісусу Навину Господь. (Іс.На. 8:2). Та вони зі здобиччю в Єрихоні вчинили не так, як повелів їм Бог, а взяли трохи собі, а трохи — Богу. Чи не так іноді чинимо і ми: трохи — Богу, а трохи — для себе, для свого бізнесу. А коли приходять випробування і ми терпимо невдачу, ми падаємо на лице своє, плачемо і просимо: “Господи, зроби нам, ми ж Твої діти, Ти любиш нас, Ти нас покликав і поставив на цю дорогу. Нам не треба іншої дороги, ми хочемо тобі служити”. А Господь каже: “Перевірте своє життя, віддайте те, що ви обіцяли Мені, а не дали”. Можливо, ми колись готові були розпрощатися з тим чи іншим, але подумали: “Шкода. Хто мене оцінить, хто зрозуміє мою жертву, хто вчинить так, як я? Може цього разу я утримаюсь.” Ізраїль після блискучої перемоги зазнав великої поразки. Це вчить нас тому, що блискучі перемоги не є запорукою того, що в майбутньому ми уникнемо невдачі. Кожного разу, коли ми стаємо на битву, ми повинні бути впевнені, що Господь на нашому боці, що Він підтримує

наші руки. Це дуже важливо, бо при спокусах ми можемо впасти, а дехто і загинути. А це найтрагічніше, що може статися. Тому я хочу побажати вам, — сказав брат Олександр, — щоб кожного разу, коли до нас приходять спокуси, кожен з нас чув ці чудові слова, які Господь сказав до Ісуса Навина: “Не бійся й не лякайся, — візьми з собою весь військовий люд, та й устань, піди на Ай. Подивися: ось дав Я в руку твою айського царя і народ його, і місто його, і край його. І зробиш Аеві, і цареві його, як ти зробив Єрихоніві...” (Іс.Нав.8:1-2). І знову перемога, і знову торжество! А можливо це тільки тоді, коли ми уважно слухаємо Господа, виконуємо Його повеління і віддаємо Йому все, що обіцяли.

Як підсумок, думок викладених братами в проповідях, як запитання до кожного слухаючого, прозвучав псалом “Чи усе ти поклав на вітер?”, проспіваний хором.

Після богослужіння братерське спілкування продовжилось в нижньому залі Молитовного Будинку, де для гостей було приготовано вечерю.

Хор церкви м.Еверетт в гостях у Ванкувері

Репортаж із Єгипту

“Я рада, що змогла бути в тому місці,
де потрібно було Богу”.

Місіонер Даша Волошина

Це наступає тоді, коли хтось раптово потрапляє в зовсім іншу культуру, інше життя з новими правилами і поняттями. Наприклад: Мусульманським жінкам не можна одягати блузки чи футболки. П'ятниця у них вихідний, дуже особливий релігійний день, тоді як неділя - звичайний робочий день, як у нас, наприклад, понеділок. Ще однією великою особливістю мусульманського світу є те, що чоловіки тримаються на відстані від жінок. Реально це виглядає так: чоловіки не можуть заговорити з чужою жінкою, щоб засвідчити про Христа чи навпаки, жінка ніколи не буде про щось говорити з чужим чоловіком. Саме для того, щоб якимось чином досягнути мусульманських жінок, в коледжі була створена ця програма підготовки тільки для сестер.

— **Які місця ти відвідала?**

— За два роки я відвідала чотири країни:

Даша Волошина у 1997 р. разом із сім'єю переїхала на постійне місце проживання у США. Декілька років підряд відвідувала Росію, приймаючи участь у служінні літніх таборів. Навчалась у християнському коледжі м.Фрезно, Каліфорнія на місіонерському відділі. Протягом останніх двох років була місіонером серед мусульман (Єгипет, Сирія, Йорданія, Ізраїль).

— **Даша, як це трапилось, що ти стала місіонеркою?**

— Я ніколи якось особливо не думала, що ось виросту, і буду місіонеркою. Пам'ятаю, ще коли ми жили в Естонії і я відвідувала місцеву баптистську церкву, я любила читати різні християнські історії і оповідання. Особливо мені подобались історії про героїчні вчинки місіонерів, але я ніколи не допускала думки, що колинебудь буду подібна на місіонера. У 1997 році моя сім'я переїхала на проживання в США (м.Сіетл, Вашингтон). Через деякий час я довідалась, що молодь церкви

м.Спокен планує влітку звершити місіонерську поїздку в Росію, а саме на Камчатку. Я зацікавилась, але особливої надії, що поїзду в число тих, що поїдуть, не мала. Я не вміла співати чи грати на будь-якому інструменті, не вміла робити нічого особливого. Місіонер — це той, хто вміє робити все і багато що знає, а я не вмію навіть голосно говорити. Я не вмію виступати перед людьми з мікрофоном. Але у Бога були свої плани і так трапилось, що я поїхала в цю подорож, це було літо 2000 року.

— **Які в тебе були враження після цієї поїздки?**

— Після своєї першої місійної подорожі я була засмучена. Як завжди, у місійних поїздках бувають певні труднощі. Я повернулась із думкою, що я Богові не сподобалась. Я була впевнена, що все зіпсувала, провалила. Порівнюючи свою участь з участю інших молодих братів і сестер цієї поїздки, я чомусь подумала, що зовсім не підхожу для ролі місіонера. В тих моментах, де треба бути рішучою і сміливою під час літнього табору, я чомусь була якось невпевнена і сором'язлива. Одним словом, я повернулась засмучена і трохи розгублена, з думкою у серці: “На жаль, я не можу

бути чимось корисна в таких поїздках”.

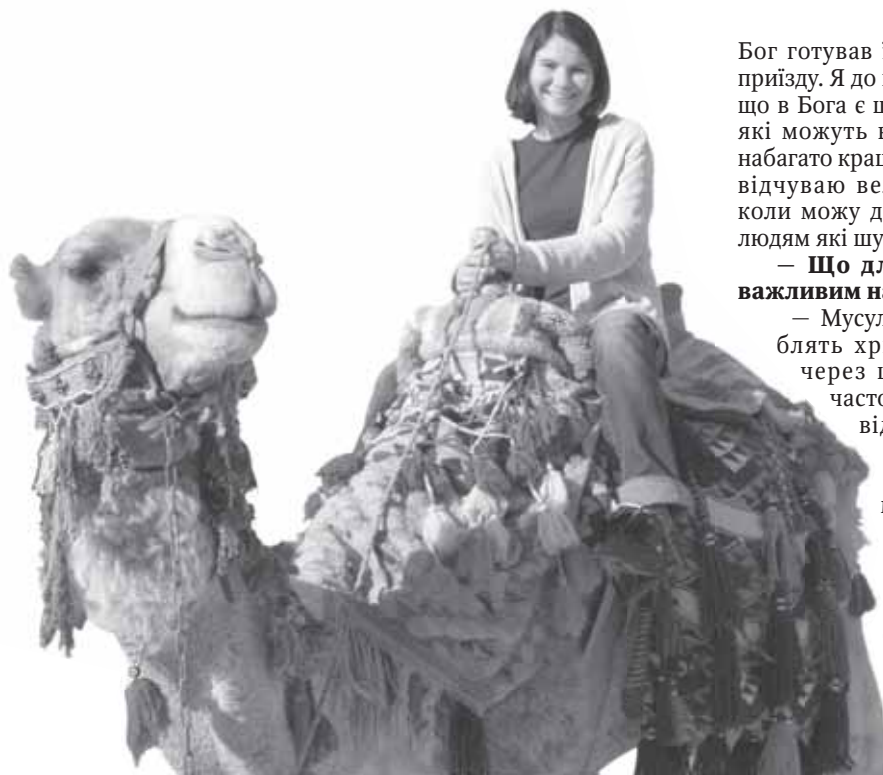
— **А що трапилось далі?**

— Через певний час до мене підійшов брат, який відповідав за організацію літніх таборів у Росії, і попросив, щоб я йому допомогла. У мене було завдання займатись авіаквітками для наступної групи молоді, а також я допомагала вирішити ще деякі організаційні питання. Оскільки я була задіяна в організацію по підготовці, то якось само собою було і те, що я повинна теж знову відвідати Росію. Так продовжувалось протягом п'яти років з 2000 до 2005р.

Це був мій початок. Потім я поступила у християнський коледж у Каліфорнії на місійний відділ.

— **Що Вас там навчало?**

— Нас готували для поїздки у мусульманську країну. Нам багато розповідали про ісламський світогляд, про роль жінки в тому світі. Про різницю між становищем чоловіків і становищем жінок в ісламі, про різницю між християнською культурою і культурою ісламу. Ми розглядали таке питання, як культурний шок.

Єгипет, Йорданію, Сирію та Ізраїль. Після того, як я закінчила навчання, я поїхала в Єгипет, щоб замінити одного місіонера, котрий поїхав у відпустку, в США. Місіонери працюють по п'ятирічному циклу. Чотири роки вони працюють, а п'ятий рік у них відпустка. Як правило, місіонери відвідують свою батьківщину, друзів, знайомих. Протягом п'ятого року вони трохи відпочивають, а решта часу відвідують американські церкви, розповідаючи про своє служіння.

— Як виглядало твоє служіння?

— В мусульманську країну ніхто під виглядом місіонера заїхати не може, не пустять. Ми працювали з арабськими університетами по програмі обміну студентами. Ми приїжджали в університети, де мали заняття по вивченню арабської мови. Нас навчали арабської, а ми в свою чергу, вчили їхніх студентів англійської мови. Так зав'язувались певні контакти із арабськими студентами. Ми розповідали про життя в Америці, про християнські свята, роздавали християн-

ські брошури, Нові Заповіти та фільм "Ісус". Через деякий час мені вдавалося встановити дружні відносини з мусульманськими дівчатами. Із більшістю з них я до тепер підтримую зв'язки за допомогою електронної пошти. В інших місцях я працювала у благодійних організаціях при ООН, які надавали допомогу місцевому населенню. В різних місцях в мене була окрема ситуація.

— Чи була в тебе, якась стратегія чи план, коли ти розмовляла зі студентами-арабами?

— Доволі часто бувало, що не так я розповідала, як вони самі запитували. Слухаючи їхні запитання стосовно Біблії чи віри в Бога, в мене виникала думка, що ця зустріч не випадкова. Вона ніби Кимось запланована. Я знаю, що це робив Бог, і я дуже щаслива що в правильний час могла бути в правильному місці, де мене Бог використовував. Деякі дівчата, з якими я подружилася, такі як Лейла, Рама, Пару, розповідали, що перед моїм приїздом вони мали сни про Ісуса. Впевнена, це

Бог готував їх ще до мого приїзду. Я до цих пір думаю, що в Бога є ще і інші люди, які можуть все це робити набагато краще ніж я. І тому відчуваю велику радість, коли можу допомогти тим людям які шукають Бога.

— Що для тебе було важливим навчити їх?

— Мусульмани не люблять християн. Саме через це християни часто намагаються віддалитись від мусульман і нічого з ними не мати спільного. Коли я мала якісь зустрічі з мусульманськими дівчатами чи жінками, кудись ми ходили разом, то це дуже лякало місцевих християн.

Деколи вони мені говорили: "Не довіряй мусульманам, вони тебе можуть запросити в гості, і там тебе вбити". Весь той час, що я була там, Бог беріг мене. Я розуміла, що буду там певний час, а потім поїду геть. Я дуже не хотіла, щоб із моїм від'їздом все затихло. Тому для мене не стільки важливим було когось особисто розповідати про Бога, як те, щоб навчити місцевих християн, зміцнити їх у любові, щоб вони не ухилялись від мусульман. Не так давно я мала телефонну розмову, з якої довідалась, що місцеві християни-араби підтримують зв'язки з тими мусульманами, які цікавились Христом тоді коли я була там. Більше того, вони намагаються встановлювати нові контакти з мусульманами. Я дуже рада з того, що ця праця продовжується.

— Яке відношення до Біблії у мусульманських країнах?

— Біблію там бажано сильно десь не показувати,

бо можуть спіткати неприємності. Не можна мати багато Біблій при собі, за це можуть посадити в тюрму. Роздаючи Нові Заповіти, я мала їх при собі не більше десяти і намагалась їх роздати швидко. Мусульман навчають, що кожен, хто захоче, може написати свою власну Біблію. В такий спосіб вони намагаються підірвати цінність Біблії. Якось я зустріла одну студентку, яка призналась, що вона вже має свою Біблію. Декілька років тому одна християнська пара з Америки подарувала їй цю Біблію. Вона принесла Біблію, щоб порівняти з тією, що маю я. Дівчина була дуже здивована, коли виявилось, що Біблії однакові. Вона вважала, що її Біблія — це книга, яку написали ті американці, що їй подарували, а моя Біблія, яку я читаю, це інша книга.

Там постійно намагаються показати християнство, як щось негативне. Все, що йде погане з Заходу, з Європи чи з Америки там кажуть: це від християн. Коли вони дивляться голівудські фільми, то кажуть: так живуть християни. Коли вони чують про якісь кримінальні злочини, то намагаються їх так коментувати: це роблять християни, такі вони є, християнство — це зло.

— Як живеться християнам в цих країнах?

— В Єгипті живе декілька сотень тисяч ортодоксальних християн. Це є невідроджені християни, і до них дуже погано відносяться. Слово "християнин" має там негативне значення. Коли мені приходилось представляти себе, я не говорила, що я християнка, а казала: "Я — послідовник Ісуса". До послідовника Ісуса там інакше відношення ніж до християн. На жаль, місцеві невідроджені християни не

можуть служити добрим прикладом. Хрещення вони приймають у дитинстві, як у православних. Під час хрещення їх змушують робити татуювання на руці, у вигляді хреста, на знак що це християни. Їхня молодь вживає спиртні напої, практикує дошлюбне життя, а також вони ходять дуже вільно одягнені, що ображає мусульман. Ці християни намагаються не розмовляти, не зустрічатись і не мати нічого спільного з мусульманами. Мусульмани теж намагаються максимально їх уникати. Для того, щоб якимось чином входити в контакт з населенням, я одягалась як мусульманські дівчата і, до певної міри, намагалась вести себе як вони. Мене часто запитували чому я так одягаюсь, адже християнам можна по-іншому. Виглядає так, що їхні дівчата не проти були б зменшити кількість одягу, щоб не бути настільки закритими, особливо тоді, коли гаряче. Одного разу довелося побачити їхні старі фотографії, 20-ти літньої давності, де мусульманські жінки ходили вільніше одягнені, ніж тепер.

— **Як це зрозуміти, іслам міцнішає?**

— Не знаю як відповісти на це запитання, колись вони одягались вільніше тепер більш строго. Але вони мають силу. Мені доводи-

лось бачити серед них дуже багатих людей, особливо з Саудівської Аравії. Їхні жінки носять дуже багато золота. Це може бути кілька золотих браслетів на одній руці. Багато золота на шії, на ногах, цілі брили золота, товстезні обручі. Ніде стільки не бачила золота на одній людині.

Мусульманські сім'ї мають дуже велику силу. Там ніхто не живе і не думає індивідуально. Вони не говорять "Я", вони кажуть "Ми". За кого має піти заміж чи не піти дівчина, повинна вона вчитись чи ні — все вирішує сім'я, родина або батько. Там всі поважають старших, діти слухають батьків. Дуже багато справ, які за звичай, у нас роблять індивідуально, вони роблять разом. Наприклад: серед них місіонери роздають багато Нових Заповітів і брошур, але краще спрацює диск із фільмом "Ісус". Коли хтось один читає Біблію, сім'я запитує: "Що в тебе за книга?" або "Чому ти читаєш Біблію?". Коли вся сім'я дивиться фільм "Ісус" — запитань немає ні в кого. Сім'я, в загальному, має великий вплив, і вона як би контролює кожного окремого члена. Коли хтось стає християнином, то вся сім'я має до цього відношення і це вважають своєю великою ганьбою. Як правило вони

відрікаються від такого члена сім'ї, і можуть жорстоко його переслідувати.

— **Що може бути загрозою для християн в мусульманському світі?**

— Необхідно розрізнити два види християн. Перші — це ортодоксальні християни, народжені в християнстві, і другі — це новонавернені з мусульман. У різних місцях різне відношення до християн, але в загальному їх там ненавидять. Звичайно, що новонавернених переслідують більше. У великих містах християни можуть почуватись трохи вільніше, там є слабший вплив сім'ї. У невеликих провінційних селищах чи містечках, сім'я практично вирішує все. Новонаверненого християнина можуть жорстоко побити, тримати його закритим, здати поліції або навіть вбити. Там християнин може сидіти в тюрмі за свою віру — це реальність, а формально вони можуть його тримати в тюрмі за якоїсь іншої причини, або взагалі без причини. Я чула про одну історію християнина, який сидів у тюрмі за віру, але це було як місце де він мав захист. Розлючені члени сім'ї скрізь його шукали, щоб вбити.

— **Як виглядає їхнє житло?**

— У містах квартири мають два входи, які розташо-

вані поряд. Один вхід у квартиру, а інший — в окрему кімнату, яка є поряд з квартирою. Ця окрема кімната називається кімнатою гостей. Вона має окремий вихід на коридор і окремий вхід у квартиру. Коли до чоловіка або жінки хтось зайшов у гості, то вони знаходяться в цій кімнаті гостей. Вся сім'я в той час користується іншим входом, щоб не зустрічатись з гостем. Все життя там так побудоване, щоб було поменше різних зустрічей, особливо між чужим чоловіком і жінкою. До чоловіка у гості приходять тільки чоловіки, і до жінки можуть зайти тільки її подруги.

— **Чи була у тебе ситуація коли тобі було страшно?**

— Так, бувало. Одного разу я із подругою мали відвідати в Дамаску американське консульство, щоб вирішити своє питання про подальше перебування в Єгипті. Було дуже гаряче, і наближаючись до консульства нам захотілось пити. Ми зупинились на вулиці в декількох хвилинах ходьби. Там продавались соки. Соки там не продають звичайно у пляшках, як в Америці, але готують свіжими. Продавець має біля себе гору різних фруктів, а покупець, як правило, замовляє скільки і чого він хоче. Потім з цих фруктів віджимають сік і дають покупцю. Цей процес займає 5-7 хвилин.

В той час, коли нам готували сік, ми почули гучний ви-

бух. Це була спроба підірвати американське консульство. Коли ми наблизились, то побачили клуби диму, багато пилюки і уламки бетону. Навколо було дуже багато поліцейських. Екстремісти намагались атакувати консульство двома машинами: легковою і грузовою, які були наповнені вибухівкою. Спочатку під'їхав легковий автомобіль до шлагбаума. Він мав відкрити шлях, а за якусь мить слідом на швидкості мав в'їхати грузовик. Охорона щось запідозрила і затримала легковик на в'їзді, почалась стрілянина і легковик взірвавсь.

Охоронці проявили пильність, тому коли до консульства наблизився грузовик із вибухівкою, він не доїхав, водія розстріляли. Цей автомобіль не взірвавсь. Якби смертникам вдалось здійснити те, що вони задумали тією кількістю вибухівки, консульство можна було б знищити.

Коли я все це побачила і обдумала, мені стало страшно. Якби я не зупинилась з

подругою випити соку, то в той час я могла б бути біля входу у консульство або вже всередині.

— **Чи не зупиняють тебе такі випадки?**

— Мені було дуже страшно, але разом з тим я ще раз переконалась, що Бог охороняє мене. В цій ситуації, як бувало і в інших, я відчула, що Бог є поряд зі

мною. Він допомагає мені і Він знає наперед мою долю. Деколи думаю: Я так мало можу щось зробити для Бога, у мене немає якихось особливих талантів чи зді-

бностей. Я не змогла зробити якихось великих справ, але я була дуже щаслива бачити, що Бог мене використовує для своїх планів. Я рада, що змогла бути в тому місці де потрібно було Богу.

— **Поясни будь-ласка значення слова місіонер?**

— Місіонер — це християнин, хто готовий, згідний жити серед людей, які не знають Бога, для того, щоб вказувати їм на Христа. Це той, хто готовий йти на певні обмеження, на ризик — все заради Бога. Це той, хто любить Бога, і готовий до труднощів. Місіонер — це той, хто знаходиться в правильному місці в правильний час, де Бог його використовує.

*(Продовження
у наступному номері).*

Розмовляв Павло Зинич.
м. Сієтл, США.

Шановні читачі журналу "Вісник Правди",

Любі брати та сестри!

Благодать вам і мир від Бога, Отця нашого!

Мені дуже приємно, що Місія Добрий Самарянин, після багатьох років перерви, має можливість знову спілкуватись з вами на сторінках духовно-просвітницького журналу Західного Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання у США. Рада Місії та Виконавчий Комітет Місії безмежно вдячні Богові за дану можливість, а також висловлює щире подяку усім, хто через свої старання, терпіння, клопітку працю та наполегливість відновили сторінки місії "Добрий Самарянин" в журналі "Вісник Правди" для висвітлення величезних за масштабами і об'ємом матеріалів та інформацій про життя та діяльність Місії. Вже більш як 30 років Місія є частиною Західного Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання та його повноправним членом. І описання діяльності Місії разом із закликами та проханнями до багатьох людей приєднатись та підтримати місійну працю на Україні є прямий обов'язок як для Місії, так і підтримкою керівництвом Об'єднання.

Основною діяльністю Місії на теперішній час є проповідання Святої Євангелії на Україні серед людей, які ще не прийняли Христа в своє серце як свого особистого Спасителя та формування з цих людей послідовників Христа. Зараз на підтримці Місії знаходиться 14 місіонерів з різних областей України, і річні витрати на підтримку одного місіонера, які досягають майже 1500 доларів США, вимагають багато зусиль та праці для своєчасного та повного виконання домовленості з місіонерами. Також діяльність Місії проводиться в допомозі придбання та будівництва приміщень для богослужінь, матеріальній підтримці студентів духовно-навчальних закладів, та гуманітарна допомога для малозабезпечених сімей. Тільки за 2006 рік більш як 90,000 доларів США було виділено та переслано на Україну для цих потреб.

Для збереження чесності Місії та принципів, на яких вона заснована, всі члени Місії працюють тут без ви-

Члени місії Добрий Самарянин після наради 28 квітня 2007 р. в м.Сакраменто. Зліва направо: Микола Шамбра, Володимир Ковальчук, Карл Шульц, Люба Бодрук, Володимир Федчук, Веніамін Навроцький.

нагороди та без заробітної плати. На своїх засіданнях Рада Місії вирішує та визначає об'єм допомоги, який Місія може виділити на ту чи іншу потребу в залежності від свого бюджету і доручає Виконавчому Комітетові виконувати дані рішення та вповноважує його контролювати за розподіленням виділених коштів на Україні і за звітуванням отримувачів про їхню роботу. В разі відсутності звітів, обумовлених в Рішеннях та Угодах Місії, Виконавчий Комітет має право призупинити матеріальну допомогу. Всі виконання та дії перевіряються Ревізійною Комісією, яка подає свій звіт на засіданні Місії. Такі заходи необхідні для посилення відповідальності за кошти, які жертвуються на Діло Боже, для проявлення любові, чесності та відповідальності перед Богом та один перед одним, а також для впевненості в тому, що дані кошти використовуються тільки для цих цілей.

Користуючись цією нагодою, хоч подякувати всім місіонерам і їхнім сім'ям, жертводавцям та членам Місії Добрий Самарянин за працю на Ниві Божій в розсіванні Слова Істини та Добра для спасіння всього людства. Також хочу зазначити, що ви, як одна сім'я, хоч проживаєте в різних куточках світу, і виконуйте Христове повеління,

проповідуючи Євангелію всім людям, так і заохочую вас для подальшої праці на славу нашого Господа Ісуса Христа.

Шановні друзі! Проживаючи в США і відчувачи, що ви не в змозі тут сказати людям про Христа, не забувайте, що ви можете бути членом нашої великої сім'ї, маючи цю добру можливість бути учасником проповіді Євангелії на Україні, підтримуючи роботу місіонера на Україні в ваших молитвах, порадах та пожертвах у сіянні доброго, мудрого, вічного та істинного Слова, поки приємний ще час і двері для Євангелізації ще відкриті. Якщо у вас є бажання підтримувати місіонера матеріально або ж іншим способом, ви можете надсилати свої побажання і пожертви на адресу Місії чи на адресу скарбника Місії. Відповідно до отриманих Місією коштів, ви отримаєте необхідну документацію для зменшення витрат на оплату ваших податків (official receipt for income tax purposes), згідно реєстраційного номера Місії Добрий Самарянин, даного Урядом США як неприбуткова фінансова організація.

Чекаємо від вас листів, запитань, порад та пропозицій з вашими зворотніми адресами для отримання наших відповідей, подяк, квитанцій та іншої інформації!

НАШІ АДРЕСИ:

Volodymyr Fedchuk Volodymyr Kovalchuk
The Good Samaritan Mission President The Good Samaritan Mission Treasurer
956 Harvest Dr. 21030 Wilbeam Ave. #217
San Jacinto, CA 92583 Castro Valley, CA 94546
Phone: 951-766-9494 Phone: 510-247-9604
wfedchuk@hotmail.com wuebc@comcast.net

Рясних Вам благословінь від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа!

З любов'ю та пошаною до вас,
Володимир Ковальчук, скарбник Місії Добрий Самарянин

the Good Samaritan MISSION
Любімо Провиди, Діємо та Слово
1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

**«...Я побудую Церкву
Свою і сили адові
не переможуть її»**

Матв. 16:1

В усьому

Церква с. Звірів в 30-х роках

Ці слова Христа стосуються не тільки Вселенської Церкви, але і тієї, що продовжує своє життя і служіння Господу у мальовничому українському селі Звірів, що на Волині. А тепер, невелика розповідь про це.

В 1923 році добра новина про Божу любов докотилася і до нашої місцевості. В різних куточках села по хатах почали збиратися люди, щоб почути живе Слово

Боже. Спочатку це була невеличка групка людей, котрі не дивлячись на погрози зі сторони тодішньої влади і тим більше православного священника почали "ламати віру своїх батьків". І в 1924р. відбулося перше хрещення. З того часу полум'я Божої любові почало розгорятися все яскравіше. Молода Церква Христова почала зростати і набирати інтернаціонального характеру.

Справа в тім, що в окрузі біля с. Звірів проживало багато поляків, німців і чехів. І вони почали поповнювати ряди церкви. В церкві з'явився прекрасний хор, котрий своїм співом прославляв Бога в багатьох куточках Волині. Невдовзі був організований струнний

оркестр і це ще більш прикрасило прославлення Господа пісню.

Почала працювати недільна школа для дітей, що було яскравим свідченням перспективи для церкви... На жаль, на сьогодні віруючих того часу, хто б міг розповісти про все детально практично не залишилося, тому досить нелегко відновити історію церкви тих років. Але все ж таки ми, покоління сьогодення, з вдячністю Господу згадуємо наших попередників, котрі залишили яскравий слід в історії Церкви с. Звірів.

Це родина Жуковських, чудова сім'я Ойцюсів, сім'ї Конончуків, Михальчуків і інші.

Час ішов, церква зростала, а сатана лютував. Він старався всілякими методами пригрозити і задушити церкву Христову. І в певній мірі це почало йому вдаватися. В страшні часи Сталінської репресії, коли духовна і матеріальна кризи досягли свого апогею, великі сім'ї віруючих, щоб вижити, змушені були залишити свою країну і втікати в далекі краї за океаном. Коли діючі служители церкви в міру обставин залишили свою землю, а на тих, хто залишилися, світ почав робити свій вплив,

то в кінцевому результаті віруючих в селі практично залишились одиниці. В 1951р церква була закрита.

Тих декілька душ, що залишились, почали відвідувати церкви в інших селах. На людську думку здавалося, що на цьому все покінчено з церквою євангельських християн-баптистів у с. Звірів. Але Бог завжди залишається вірний Своему слові: ...Я побудую Церкву Мою і ворота адові не переможуть її... Він так сказав і так мало бути... Ішли роки... Для України Бог дарував духовну свободу і можливість благовістия Його слова. Не забув про Україну, і зокрема про своє рідне село і Петро Іванович Ойцюсь, котрий разом з батьками тринадцятилітнім хлопчаком виїхав в 1937 році в далекі краї.

По довгому часі він відвідав рідне село з чудовими спогадами про своє босоне дитинство і відвідування зібрань.

Він приїхав з США з єдиною ціллю — допомогти підняти з духовних руїн Церкву Христову, і в першу чергу, у своєму рідному селі. Він мріяв про це, молився про це і зробив все можливе для цього.

І робив він це тому, що любить Господа, любить свій український нарід і є слухняний син свого батька Івана, котрий при закінченні свого земного життя залишив для нього заповіт. Ні не матеріальний, не земний, а Господній.

Він сказав: "Сину, коли на Україні настане духовна свобода, ти маєш поїхати в наше рідне село Звірів і допомогти відновити церкву Христову" Батько вірив, молився і просив, а Бог через сина реалізував. І одного Різдвяного вечора, через 45 років після закриття церкви, проповідь Слова Божого знову залунала в с. Звірів. Це було євангелізаційне зібрання в будинку культури. Так була відновлена Божа праця в селі Звірів, де була колись Церква Христова.

Двоє місіонерів — В. Савич і М. Пальоха, почали регулярно приїжджати в село. І в хатах людей, хто погоджувався, проводили вивчення Слова Божого. Це була нелегка праця. Диявол прикладав усі зусилля і різними методами старався перешкодити. Але Бог залишався вірний своїй обітниці і перші паростки Божого насіння почали приносити плід. Люди наворачалися до Бога. І настав час, коли після п'ятидесятирічної перерви була знову зареєстрована Церква в с. Звірів.

Це було яскравим свідченням вірності Бога в Своїх обітницях. Почалося нове життя Церкви. Нелегким воно було. Не було постійного місця для проведення богослужіння, погрози

с.Звірів
новозбудований
молитовний
будинок

зі сторони невіруючих, — все це відбувалося на тому, що досить небагато людей приходило до Бога.

Але Церква жила, молилася і вірила, що Господь в усьому допоможе. І Бог дав ще одну відповідь на молитву. Після довгих поневірянь по різних хатах і приміщеннях при допомозі Петра Івановича Ойцюся була придбана, хоч старенька, але все ж таки своя будівля для молитовного будинку. Це була особлива радість. Віруючі вже мали де постійно збиратися і славити Бога. Почалася наступна молитва до Господа, щоб Бог наповнив цей Дім Молитви

спасенними душами. Господь знову дає чудову відповідь на молитву. Нові душі почали поповнювати церкву, почала працювати недільна школа, де переважна більшість дітей — з невіруючих сімей. Поле діяльності церкви почало розширюватися і за стіни молитовного будинку. Постійно проводили по навколишніх селах благодійні акції милосердя для бідних сімей.

Після цього через декілька років розпочався новий етап. Церква молилася про нове приміщення. І Бог дивний в своїх відповідях. Після наступного відвідування свого рідного села Петро Іванович Ойцюс сказав: "У мене є ще одна мрія — побудувати **НОВИЙ МОЛИТОВНИЙ БУДИНОК** в своєму рідному селі". І через деякий час закипіла праця. Через три місяці вже стояли стіни нового приміщення, в котрому буде благодійний центр для жителів навколишніх сіл і зал для богослужіння. Праця продовжується. І не дивлячись на фінансові труднощі церкви, Бог через брата Ойцюся допомагає в цій нелегкій справі. Віримо, що в недалекому майбутньому, в новому приміщенні, з новою силою буде звучати слава Тому, Хто завжди вірний в своїх обітницях. Адже тільки Він міг сказати: "Я побудую церкву Свою і сили адові не переможуть її". Ці слова в рівній мірі стосуються і будівлі Церкви, і душ, котрі наповнюють цю церкву. Ми славимо Бога за це. Також дякуємо Богу за Петра Івановича Ойцюся, котрий не дивлячись на свій вік і здоров'я (йому 83) прикладає всі зусилля, щоб батьківське і Боже повеління виконати до кінця. Моліться разом з нами і ви, всі хто читав, або слухав історію вірності Господа Своїй обітниці.

Пастор церкви с.Звірів Володимир Савич

с.Звірів
Петро Ойцюс
біля придбаного
і реставрованого
молитовного
будинку

На сторінках цього журналу мені хотілося б розповісти свідчення про те, що трапилося зі мною в 1995 році. Але перед тим, як розповісти щось, я би хотіла запитати у кожного із Вас: Чи готовий будеш Ти, дорогий мій Друже, хоч сьогодні зустріти Господа? Якщо так, то це дуже добре, а якщо ні, то Ти повинен сьогодні подумати над цим питанням. Ти повинен сьогодні щось змінити, тому що ми не знаємо в яку хвилину Господь може покликати тебе і де ти тоді будеш? З ким вічність будеш проводити, дорогий Друже?

Я ніколи не думала, що в свої 33 роки зможу зустріти смерть. Я не знала, як смерть може прийти, я і не думала про те, але вона прийшла. Це було майже 12 років тому. Ми жили в цей час в місті Сан-Франциско. Я мала проблеми з нирками. В мене було запалення сечового міхура. Лікар з Кайзеро приписала мені антибіотики і я їх приймала три дні, а на четвертий день сталося лихо. В одній із пілюль була смертельна отрута. Приймавши таблетку, я через декілька хвилин відчула, що щось зі мною не те. Моє серце стало битися дуже швидко, а згодом, я взагалі відчула, що воно ось-ось розірветься. Моє тіло все тремтіло, всередині все горіло і я знала, що приходить кінець і я помираю. Викликали "швидку допомогу", забрали в лікарню. Хоча говорити я вже не могла, але в душі я постійно молилася, просила у Бога прощення за все, просила помилувати мене. Я тоді сказала: "Господи, якщо Ти подаруєш мені життя, я буду всім говорити про Тебе. Подаруй мені хоча б декілька років більше."

Все моє життя пробігло перед моїми очима, як на плівці, і я подумала, що людина — як пилінка. Бог дав життя — Він його і забирає. Хоча наступила клінічна смерть, я не знаю звідки я все

Свідчення

...Я ніколи не думала, що в свої 33 роки зможу зустріти смерть...

Галина Мельник

бачила, але я бачила, що роблять зі мною лікарі. Я бачила, як вони роблять штучне дихання, і я подумала: "Зроблять електрошок". І, якщо моє серце не запрацює — я померла. Я пам'ятаю, як я летіла через якийсь тунель, а пізніше я бачила голубе — голубе небо. Я летіла дуже швидко, всі галактики пропливали мимо так, що я не встигала все розглянути. Лише пам'ятаю, що хтось був поруч зі мною, і на цьому я заснула.

Вісім годин лікарі боролися за моє життя. Через вісім годин лікар вийшов і сказав моєму чоловікові та моїй мамі, що я буду жити... але як... — ніхто не знав.

Я була повністю паралізована, я не могла їсти, я не могла ходити, я не могла говорити, але я була щаслива, що Господь продовжив моє земне життя. Лікарі говорили, що хтось з нас народився в сорочці, бо у таких випадках із ста чоловік — помирає дев'яносто дев'ять, а виживає один.

Йшли роки. Назавжди прикута до ліжка, я всю свою надію поклала тільки на Господа. Не було, напевно, і п'яти хвилин, щоб я не молилася і не дякувала Йому

за кожен прожити хвилину. Він рясно благословив мене, Він постійно відповідав на мої молитви. Він подарував мені чудового чоловіка, який з любов'ю піклувався про мене, який любив мене, не дивлячись на те, що я, як дружина, не могла нічого зробити для нього. Чоловік тоді сказав мені: "Не зважаючи на те, що ти в лежачому стані, я хочу бачити тебе в своєму домі. Я хочу, щоб ти жила, а я буду робити

все можливе, що від мене залежить, щоб допомогти тобі..."

Не залишили нас і наші батьки, друзі, Церква. Вони завжди молилися за нас, прислали свої теплі вітання, дзвонили нам. Деяких сестер пастор посилав, щоб вони розробляли мої руки і ноги. І я цього ніколи не забуду.

Дуже важко мені було перших три з половиною роки, а особливо важкі були перших п'ять місяців. Я по-

25-ти річчя подружнього життя

*Радість
торжества
підтримує
родина*

вністю обгоріла всередині, все тіло було омертвілим, мої кінцівки були сині. Мені здавалося, що Господь залишив мене. Я просила Його: "Прости мені, Боже, але забери мене до Себе, я не маю сили терпіти все це. Якщо Ти є і якщо Ти любиш мене хоч трішечки — покажи це."

І Господь одного вечора осяяв мене Своім небесним світлом, а пізніше вві сні сказав мені: "Дочко моя, чого ти переживаєш за своє здоров'я, ти слав Бога, ти будеш здорова."

З часом моє тіло ожило, прийшло в норму. Я стала зовсім по-іншому цінувати життя, по-іншому дивитися на цей світ, на людей. Я постійно дивлюся на небо — воно для мене було таким гарним, мені здавалося, що я раніше цього не бачила. Дивлячись на велич гір, красу квітів, слухаючи чудові співи пташок — засвідчую: — все це в такій гармонії, розумієш, що дійсно це тільки мій Бог створити. Споглядаючи на людей, я з жалем дивлюся на тих, хто хворий. Мені кожного хотілося б пожаліти, кожному хотілося б допомогти. Мені Господь дав чутливе серце, я полюбила всіх. Я в кожній людині бачила щось

добре, щось цінне.

А коли я зустрічала тих, хто ще не знав Бога, мені хотілося кричати їм: Не живіть без Бога, ти не знаєш, що принесе тобі завтрашній день! Іди до Нього, до Живого Бога сьогодні! Навіть зважаючи на те, що ти недоброго зробив у своєму житті, проси лише прощення. Прийми Христа в своє серце. Довір Ісусові все своє життя, всі свої проблеми і Він почує тебе. Він відповість тобі, Він подарує тобі мир і радість, чого цей світ не зможе тобі подарувати. Він зробить тебе щасливим тут, на цій землі, і Вічність будеш проводити в Його присутності. Поспіши, дорогий Друже, до Ісуса Христа сьогодні, Він любить і чекає тебе.

В доповнення до цього свідчення, я б хотіла сказати, що Господь після цього всього подарував в нашу сім'ю ще двох чудових діток. Зовсім недавно ми всі разом відсвяткували "25-річчя" подружнього життя.

Я вдячна Господу, що Він у нас є, що Він любить кожного із нас. Господь піклується про кожне дитя своє і Він не хоче смерті грішника, а хоче, щоб кожна людина прислухалася до Його ніжного голосу,

Дочка Галина народжена після пережитого

прийшла до Нього, віддала своє серце Йому і служила Йому, тому що, як добре бути з Господом! Як добре, коли у тебе є до кого звернутися за допомогою... як добре мати такого чудового Друга!.. тако-

го чудового Господа!.. такого чудового Батька!

*Галина Мельник,
тел. (916) 412-0709
Українська Церква
м. Сакраменто*

Ми стали зовсім іншими. Більш черствими і вибірливими в проявленні своїх емоцій, співчуття. Нас лякає смерть близької людини, але разом з тим ми спокійно можемо пройти повз бездомного, котрий лежить на тротуарі. Хто він — п'яниця, чи може людина, в якій стався серцевий напад? Хто його знає? Це не наша справа.

Ми інколи кричимо про справедливість, котрої немає, ми направляємо кулаки до неба, вимагаючи відповіді: "Чому нас залишають дорогі і достойні люди?"

Між тим, корінь проблеми — в нашому відношенні до особистості людини, до її безперечного права на життя. Система цінностей нашого суспільства така: сталось стихійне лихо, війсьничий конфлікт, масове вбивство, теракт — ми підраховуємо кожну душу, яка не вижила, плачемо за кожним вбитим, загинутим. Нас так вчили.

Хто нам говорив про те, що смерть людей може бути визвана не стихією, не варварством вбивць, не трагічним випадком, але простим рішенням людини — не створювати собі проблем. Яких проблем? — Дітей!

Народження дитини — проблема, котру кожен рік десятки мільйонів людей вирішують просто: "Немає дитини — немає проблеми." Чи чули ви, щоб ЗМІ повідомляли нам кожен день: "Ще 126 тисяч людей було убито внаслідок сьо-

«Любий, я хочу вбити нашу дитину»

годні? Ні, — це стало чимось непристойним. Ми всі маємо право на особисте життя, право мати свою думку. І не біда, що мова йде не про чийсь власність, — мова йде про людське існування з унікальним набором характеристик, з індивідуальністю, мова йде про майбутню особистість, яку просто позбавляють права на життя. Теперішнє суспільство великими кроками направляє до абсолютної толерантності, яка проявляється у всьому: не багатьох дивує, що знято з лондонських вітрин магазинів героя казки про

Вінні-Пуха-П'ятчка, щоб не образити мусульман. Європа, США показують приклад решті світу. "Ми маємо право на особистий вибір!", — говорять прибічники переривання вагітності. Але з яких пір вбивство людини почали розглядати в багатьох країнах, як щось щоденне? Чому люди забувають, що в більшості випадків плоди, які видаляють з тіла матері, є вже сформованими: у них б'ється серце, утворюється нервова система, розвиваються внутрішні органи?

За статистикою, близько 90% абортів відбуваються між

6 і 12-им тижнями вагітності. Переривання вагітності викликано в більшості випадків причинами, які не торкаються здоров'я плоду чи здоров'я матері: хтось не хоче вже більше дітей, хтось бажає продовжити свою кар'єру чи навчання, хтось не хоче народжувати дітей, бо не має можливості турбуватися про них у майбутньому, чийсь партнер наполягає на аборті і треба піти йому на уступки. Загальний процент абортів, які визвані загрозою життя дитини чи матері хитається в межах 6% із 100%...

В США, де проживає близько 300 мільйонів людей, кількість абортів досягає 1,4 мільйона в рік, тоді, коли в Україні тільки кількість зареєстрованих випадків переривання вагітності перевищує 2-х мільйонну позначку (2,1 млн.) За неофіційними даними, реальна цифра може перевищувати офіційні цифри в 3-4 рази. На початку 90-х років, у Росії склалась катастрофічна ситуація — більше 3,5 млн. легальних абортів у рік. За останні кілька років офіційна статистика показує тенденцію до зменшення кількості абортів. Однак, що таке на сьогоднішній день один із самих низьких показників за останні роки? Це означає, що більш як 500 тисяч ненароджених дітей заплановано вбивають майже кожен день. Пригадуються кілька трагічних днів, коли країна і весь світ з жахом дивились трансляцію з м.Беслану, думаючи про кілька

Батько забудько

Послухай, сину... Кажу тобі це, коли ти спиш, поклавши руку під щоку, а руське волоссячко розсипалось по твоєму чолі. Ось я увійшов до твоєї кімнати. Кілька хвилин тому, коли я сидів у бібліотеці і читав, мене наскрізь пройняли докори сумління. Сповнений почуття провини, підійшов я до твого ліжка.

Мене не полишали думки про мою поведінку: увесь час сіпав тебе, робив тобі зауваження, коли ти зранку збирався до школи або коли вчора ввечері, замість вмитися, лише обтер обличчя рушником, та ще забув почистити черевики.

Коли ми сиділи за столом і снідали, я теж вираховував тобі твої прогріхи: бо щось упало тобі на серветку, коли ти хапав хліб, немов голодне звірятко, бо сперся ліктями об стіл. Коли ти бавився, я саме зібрався виходити з хати: за кілька хвилин мав бути потяг. Ти відірвався від забави, помахав мені ручкою і гукнув:

— Па-па, татку!

А я нахмурих брови і сказав: — Випрям спину!

Усе знову почалося ввечері, коли я повернувся з роботи. Ти саме бавився, колінкуючи по землі. Побачивши дірки у твоїх шкарпетках, я вичитав тебе при твоїх друзях і наказав негайно іти додому. "Шкарпетки коштують гроші, — сказав я, — якби ти сам їх купував, то знав би, як їх шанувати".

А пам'ятаєш, як несміливо ти увійшов до зали? Ти не міг підвести очей, ти боявся мене після того, як я влаштував тобі "виховний момент" перед друзями. Я зиркнув на тебе поверх газети, невдоволений твоїм невчасним вторгненням, і ти зупинився у дверях не знаючи, що робити далі.

— Чого тобі? — спитав я суворо.

Ти нічого не відповів. Ти підбіг до

сотень дітей і дорослих, котрих тримали злочинці — мусульмани в школі. Наша Україна втратила в десятки разів більше людських життів... Багато плакали, коли бачили обпалені трупи людей у тому страшному спортзалі. Але майже ніхто тоді, навіть якщо і знав, не згадував про тисячі, десятки тисяч, мільйони ненароджених співгромадян, яких жорстоко вишкрябували по частинам, розривали вакуумними відсмоктувачами, вбивали, вводючи рідину, викликаючи спазми організму або гістеротомію — (міні кесаревий розтин).

Переважає більшість абортів спостерігається у жінок в віці від 20 до 34 років (на даний час це кожна десята жінка). Чому вони дозволяють собі робити це? Невже це так легко з моральної точки зору, що мільйони кожен рік погоджуються на вбивство? Людський ембріон вже з моменту початку ділення клітини володіє унікальним ДНК, це вже людська одиниця, майбутня особистість. Навіть якщо говорити про те, що в кілька днів після зачаття, людини як такої ще немає, повернемося знову до статистики і побачимо, що аборти, які проводять ще на стадії кількох тижнів після зачаття, це вбивство особистостей, яке не може бути виправдане.

Творець, Котрий дав нам можливість жити, Котрий

створив це унікальне творіння — людину, щоб вона дала життя наступним поколінням, тепер кричить до нас "Не вбивай!" За що ми так жорстоко позбавляємо життя дітей, роздумуючи над правом вибору, захоплюючись претензіями до Бога, який ніби-то сам є жорстокий і несправедливий? Невже ми думаємо, що істина на нашій стороні?

Кожен рік вбивають таку кількість дітей, що це можна порівняти з жахливими втратами людства у Другій Світовій війні. Кров..., кров... вона ззиває до Бога. Голоса дітей, вишкрябаних з материнського лона тих, які повинні були стати Берегинями цих беззахисних істот, будуть пред'явлені тим, хто став вбивцею заради успіху і спокою. А можливо через нерозуміння волі Творця. Вбивство ненароджених дітей — одна із частин плану ворога Господнього. Ми можемо змінити своє серце. Ми повинні зрозуміти, і чоловіки (в значній мірі) і жінки, що аборт — не відповідь, не вихід...

"Ще поки тебе вформував в утробі материній, Я пізнав був тебе, і ще поки ти вий — шов із лона"... — так сказав Бог одному зі Своїх пророків (Єремії 1:5). Він знає людину ще до того, як та народиться у світ. Він бачить посмішки, рахує серцебиття тих, хто ще знаходиться в утробі."

Я, Господь, що тебе учинив і тебе вформував від утроби, і тобі помагає". (Ісаї 44:2).

"Бо з утроби Ти вивів мене, Ти безпечним мене учинив був на персах матері моєї", — писав псалмоспівець Давид (21:10). Всевишній Бог дає народження дитині. Не еволюція, не бажання, не абсолют, але Творець дав людині життя. і наділив можливістю народження собі подібних. Людина вкотре жорстоко помиляється, беручи на себе керування своїм життям і що саме жахливе, — життям інших людських істот, в свої руки.

Чи готова вона відповісти за відмову в праві на життя іншій, беззахисній істоті? Чи готові відповісти за жорстокі вбивства ті мільйони людей, котрі схвалюють аборт? Але вихід є — "милосердя, що ставиться вище за суд", — розкаювання перед обличчям Люблячого і Прощаючого Бога.

Господь говорить: "Прийдіть, і будемо правуватися. Коли ваші гріхи будуть як кармазин, — стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянниця, — то стануть мов вовна вони!" (Ісаї 1:18). Бог дасть спокій і вздоровлення, якщо ми знайдемо в собі сили визнати свою неправоту та гріх. Завжди є шанс! Нехай це страхіття закінчиться.

*Переклала з російської
Наталія Корназевиц.*

Якби я народилася вдруге

Хтось запитав мене кілька днів тому: якби я могла народитися вдруге, чи захотіла б прожити життя заново? Довго не роздумуючи, я відповіла — "ні". Та згодом трішки замислилась і...

Маючи змогу наново прожити своє життя, я менше говорила б, натомість більше б слухала. Не боялася б запросити до себе на вечерю друзів тільки через те, що на килимі є кілька плям, а оббивка дивану трохи вицвіла.

Обов'язково знайшла б час, аби послухати спогади дідуся, який розповідає про роки своєї молодості. Влітку не вимагала б, щоб позачиняли всі вікна в машині, бо я щойно зробила собі гарну зачіску.

Набагато менше плакала б і сміялася дивлячись телевізор, а частіше — спостерігаючи життя.

Більшою мірою ділила б відповідальність зі своїм чоловіком.

Почуваючись погано, лягла б у ліжку, замість бігти з гарячкою на роботу, наче без мене там світ завалиться.

Замість дев'ять місяців поспіль нетерпляче чекати, коли ж нарешті закінчиться моя вагітність, полюбила б кожну її мить, усвідомлюючи, що ця дивовижна дія, яка відбувається у мені, є єдиною можливістю співпрацювати з Богом у здійсненні чуда.

Синові, який прибіг поцілувати мене, не сказала б: "Досить, досить, їди митися, бо вечеря вже готова".

Частіше казала б — "Я люблю тебе", натомість рідше — "Мені прикро"... Та передусім, якби я могла розпочати все спочатку, то цінувала б кожну хвилину... споглядала б її так довго, доки не побачила б, якою вона є насправді... жила б нею... і ніколи б її не віддаляла.

Ерма Бомбек

мене, закинув рученята на плечі і поцілував, міцно обнявши мене за шию з любов'ю, якою Бог обдарував твоє маленьке серденько і яка, навіть коли не знаходить взаємності, ніколи не в'яне. Потім ти пішов до своєї кімнати, неквапно дрібнючи по сходах.

І тоді сину, коли газета вислизнула з моїх рук на підлогу, мене пройняв великий страх. Що зі мною діється? Це вже перетворюється у звичку — вишукувати провини, робити зауваження. Хіба цього заслуговуєш за те, що ти не доросла особа, а мала дитина? Ось про це я думав нинішнього вечора. Оце прийшов до твого ліжка і заляк коло тебе, бо відчуваю сором.

Знаю, що це дуже мала винагорода, що тобі важко буде зрозуміти усі ці речі. Але тепер я буду для тебе справжнім батьком. Буду бавитися разом з тобою, буду ділити з тобою усі твої справи, почуватимусь недобре, коли тобі буде зле, і сміятимусь, коли тобі буде весело. Увесь час повторюватиму собі: "Він іще тільки дитина, ще тільки маленький хлопчик!"

Справді, боюся що досі трактував тебе як дорослого. Тимчасом, коли бачу тебе ось зараз, сину, як ти спиш, розумію, що ти іще дитина. Вчора твоя голівка так беззахисно притулилася була до маминого плеча...Я завжди вимагав від тебе надто багато!

Ми вимагаємо завжди надто багато...від інших.

ПОЛІКАРП

*Закінчення. Початок
у попередньому номері*

— Залиште так! — зупинив їх Полікарп. — Той, Хто мене зустріне в полум'ї, дасть мені також силу стояти твердо біля стовпа. Це лишне. Я не втечу і не буду боронитися. Залишіть мене так. Я буду стояти нерухомо в огні, поки не згорю. Мене тут тримає віра в Ісуса Христа, а не ваші цвяхи. Я це прийму з радістю.

На ту мову кати нерішуче зупинились, поглядаючи одне на одного. Тоді відповідалний за страту пальцем поманив їх до себе. Коли вони швиденько підійшли до нього, він став їм пошепки щось пояснювати. Після того кати взяли мотузки. Вони все одно вирішили перестрашуватися. Тож Полікарпа міцно прив'язали до стовпа.

Єпископ стояв, звівши очі до неба.

Навкруг нього росла купа хмизу, а він молився: "Господи! Всемогутній Боже! Батько Твого улюбленого Сина Ісуса Христа, через Якого ми пізнали Тебе! Бог ангелів і всієї тварі людського роду і Праведника, Який живе в Твоїй присутності, славлю Тебе, що зробив мене гідним цього дня і години, щоб із всіма Твоїми свідками розділити чашу страждань Твого Христа!"

Тим часом кати старались. Їм було наказано спалити Полікарпа, щоб від нього і сліду не залишилось. Навколо шумів натовп. Смакував майбутнє видовище. Дехто уявляв, як на цьому старцеві спочатку спалахне одяг, потім сива борода, волосся. Як він забуде про свою статечність і буде кричати, просити помилування.

І ось, нарешті, кати зупинилися. Достатньо. З купи хмизу Полікарпа ледве було видно, лиш біла голова, така ж борода, і трохи плечей. Натовп з нетерпіння чекав на головне — на огонь... І

дочекався. Зачитавши Полікарпові ще раз звинувачення в зраді богам, і не почувши від нього зречення Ісуса Христа, приступили до страти...

Від піднесеного смолоски-па, як солома, вмиль зайнявся сухий хмиз. Полум'я шугнуло в небо. Диму майже не було. Не було і крику про помилування. Натовп, наскільки міг, наблизився до палаючого вогнища, в середині якого стояв нерухомо Полікарп.

Але що це? Люди побачили, що вогонь не торкається його тіла. Полум'я наче боялось завдати йому болю. Воно мовби пестило його на віддалі, не торкаючись своїми червоними язиками, які, витягуючись вгору, все тоншали й тоншали, перетворюючись в іскорки, які, злітаючи вгору, десь там згасали і зовсім зникли з поля зору.

Витримуючи неймовірну спеку від вогню, єпископ не горів. Він і далі стояв, підвівши голову до неба і молився.

Слова його останньої молитви линули за іскрами від вогню вгору, туди — в небесну височину, до Бога.

Полікарп бачив себе знову молодим. Він наче відчував на своїй голові руку сивочолого апостола Івана. Єпископ мовби знову переживав той час, коли був рукопокладений ним на служіння Богу Всевишньому. Перед очима Полікарпа постали рядки з послання апостола Івана до церкви в Смірні, які той записав під час Об'явлення йому на острові Патмосі:

"Я знаю діла твої, і биду, і убожество, але ти багатий, і зневагу тих, що говорять про себе, ніби юдеї вони, та ними не є, але вони зборище сатани. Не бійся того, що маєш страждати! Ось диявол вкидатиме декого з вас до в'язниць, щоб вас випробувати. І будете мати биду десять день. Будь вірний до смерті, і

Я тобі дам вінця життя!"

Кати підкинули ще хмизу. Та все безрезультатно. Полікарп не хотів горіти, і край. Натовп завмер від здивування. Всім аж тепер стало чомусь моторошно. "Видно Бог Полікарпа заступився за нього", — стали шепотіти язичники, злякано поглядаючи одне на одного.

Розгубились і кати: "Що робити далі? Як бути?" Забобонні римляни злякались. Вони подумали, що вогонь не буде мати ніякої сили над Полікарпом.

— Вбити!!! — раптом закричав старший, виходячи з оціпеніння.

Кинулися, як шуліки, через ослаблений огонь, хто з мечем, хто з списом, хто з сокирою, хто з чим. Зарубали. Розчленоване тіло повисло на мотузках. З смертельної рани бризнули фонтани крові. З шипінням впали на вогонь. Здійнялась пара. Огонь раптом потух.

Натовп, як один чоловік, тільки видавив з себе:

— Ах!!!

Кати в черговий раз розгубились. У них з переляку трусилися руки, цокотіли зуби. Такого в їх кривавій практиці, ще не було. Трохи оговтавшись, вони замешкали, засперечались, але так і не могли дійти згоди: "Що робити?"

З натовпу виступило декілька братів, друзів Павла — християн.

— Віддайте нам його тіло. Він вже помер, — стали вони просити. Ми його похоронимо.

Кати поглянули на головного.

— Ні! — відповів той на їх німе запитання, і очі його загорілись злістю. — Сказано спалити. Отож паліть тіло.

Знову стали носити хмиз. Знову огонь обійняв стовп з прив'язаним тепер вже мертвим Полікарпом. Вороги

Христової Євангелії хотіли довести справу до кінця. Щоб і сліду не залишилось від єпископа. Для них страшно було залишити навіть його тіло. Навіть могила Полікарпа могла збирати біля себе прихильників християн. А Полікарп стане символом мученика за віру Христову", — думали вони.

Догоряло вогнище. Догоряло тіло мученика Полікарпа. Та не згоріла його душа. Вона полинула до Бога по заслужений вінець життя вічного.

* * *

Не вороги церкви Христової, а Сам Господь через страждання єпископа Полікарпа благословив церкву в Смірні і дав їй перепочинок. Вся злість народу перейшла. Бажання крові притихло. Правитель теж після пережитого страшного дійства заборонив приводити до нього християн на суд.

Проте ворог душ людських підштовхнув поганський світ на ще одне злодіяння. Пізніше на цьому ж місці, де спалено Полікарпа, було замучено ще 1500 християн, а через деякий час ще 800 чоловік.

У перекладі "Смірна" означає "гірка". Чаша, яку довелося випити спершу Полікарпу, а згодом і всій церкві Христовій в Смірні, виявилася напрочуд гіркою.

Історія говорить нам, що місто отримало свою назву від ароматного складу ("смірна", "мірро"). Зроблений з рослини "мір ріс" використовується при виготовленні парфумів; із нього також виготовляли спеціальну запашну олію (миро), яку вживали при священнодійствах у шкіні та храмі. Християни в Смірні, переживаючи гоніння, страждаючи, вірним своїм свідченням про Христа поширювали "приємні Богу пахощі", подібні пахощам миру.

31.05.05. м. Тернопіль

МОЛОДЕ, ЗМАГАЙСЯ, НАЧЕ ЛИЦАР

Людина в світ

*приходить загадково,
А потім, мовби те гірське орля,
Зростає денно тілом, розумово –
В малій орбіті думкою кружля.*

*Вслухається у пісню колискову,
Яку співає ненька молода.
Вивчає поступово рідну мову –
Вона їй пригодиться, як вода.*

*Спливає час і підліток юніє.
Розширює свій обрій голубий,
А вітер супротивний, мов не віє,
У нього погляд мужній, вольовий.*

*Щодення зустрічає по-новому.
Життю дає він виклик
кожен день.
Іде назустріч навіть бурелому,
Хоч від людей нема хвали й пісень.*

*О, молоде, в борні буває трудно –
Події налітають, мов джмелі,
Та щоби завершити
шлях незгубно –
Спрямовуй зір до неба – не землі.*

*І борозни життя бурхливе море
І розумом, і поривом душі –
В труді любови ти забудеш горе –
Не візьмуться іржею лемеші.*

*А Той, Хто дав тобі буття єдине,
Дасть нагороду
за твій чесний труд.
І праця Богу й ближнім не загине,
Бо ти змагавсь як лицар,
а не страхопуд.*

12 січня 2007
Леонід Коровник

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО- БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave., Sacramento,
CA, 95842

Пастор: Володимир Вільниць
(916) 348-1639

Євангельсько-Бaptистська Українська церква міста Сакраменто

Адреса: 5948 Pecan Ave. Orangevale
CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 332-5646

Перша Українська Євангельсько- Бaptистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL, San
Mateo, CA, 94402

Відповідальний: Володимир Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська Бaptистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 400, Puente Dr., Santa Barbara,
CA, 93111

Пастор: Богдан Прихитко
(805) 685-7917

Перша Українська Євангельсько- Бaptистська церква міста Лос- Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los Angeles,
CA, 90039

Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Церква Євангельських Християн- Бaptистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD, Everett, WA,
98204

Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 355-6555, (425) 423-0467

Перша Українська Бaptистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003

Пастор: Костянтин Качмарчик
(253) 945-7719

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave. Vancouver
WA 98682

Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407 0413

Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92544

Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська Бaptистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678

Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн- Бaptистів м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030

Пастор: Леонід Лігушко
(253) 941-4292

Будь зі мною, Дух Святий

Ти живеш в мені, і я це знаю.
Ти Господь і Утішитель мій,
І постійно в серці відчуваю
Я Твою присутність, Дух Святий.

Я блукав, не знав Твої сили,
Але Ти в гріхах мене знайшов,
Вирвав душу з темної могили,
В моє серце стомлене ввійшов.

Коли крапельки води живої
Освіжили душу й почуття,
Вперше, Господи, перед Тобою
Я тоді заплакав, як дитя.

Зрозумів, що я ніщо без Тебе,
Дух Святий, я вірю, тільки Ти
До вершин обіцяного неба
Мою душу можеш привести.

Та мене Ти часом залишаєш,
Коли я рабом гріха стаю
І грішу, але й тоді Ти знаєш
Всю печаль і гіркоту мою.

Коли падаю, як птах безсилий,
Ворог тихо шепче: "Ти вже мій".
Не стає ні радості, ні сили,
Гасне віра у душі моїй.

Та не все ще втрачено, я знаю,
Поки Ти продовжуєш життя,
Я до неба очі підіймаю
У своїй молитві каяття.

І назустріч знову Ти виходиш,
Впізнаю Тебе я, Дух Святий,
Чую, як тихесенько підходиш,
Відчуваю дотик ніжний Твій.

Підійшовши, навіть не картаєш,
Бо велика є Твоя любов,
На Голгофу Ти мене вертаєш,
Де Христос пролив за мене кров.

Там вінок терновий знову бачу...
І за мене там Христос вмирав.
Перед Ним схиляюся і плачу,
Що страждати знову заставляв.

Він один дає мені прощення,
Розуміє повністю мене.
Повертає впевненість, спасіння.
Ще й життя полегшує земне.

І я знову радістю палаю
В цій дорозі смертній і сумній,
Знову й знову щиро так благаю:
"Будь завжди зі мною, Дух Святий".

Олександр Войтицький